

zima 2014/2015

CESTA SVĚTEM

Zpravodaj neziskové organizace INEX-SDA

„Glenice“ tří generací nad barmskou kávou

**Chcete zorganizovat projekt ve vašem městě?
Poradíme vám!**

Den očima dobrovolnice v keňském sirotčinci

Z učedníka mistrem

STAŇ SE DOBROVOLNÍKEM

*Chceš trávit volný čas smysluplně?
Láká tě mezinárodní spolupráce?*

**a podpoř
neziskový
projekt
v zahraničí!**

- dobrovolná práce v oblasti tvého zájmu
- mezikulturní poznávání
- spolupráce v týmu až 20 dobrovolníků z celého světa
- získání nových dovedností, zkušeností a přátelství
- projekty nejrůznějšího zaměření po celém světě
- workcampy na dva až tři týdny, středně a dlouhodobé projekty na 1 měsíc až 1 rok

Jak na to?

- rozmysli si vlastní motivaci
- přečti si všechny informace a podmínky účasti
- vyber si projekt z aktuální nabídky na www.inexsda.cz

OBSAH ZPRAVODAJE 2014

Global Education Network of Young Europeans | „Glenice“ tří generací nad barskou kávou; Do srdce mlžného lesa, na kávové plantáže a ještě dál 2–5

Střednědobé a dlouhodobé dobrovolnické projekty (MTV/LTV) | Vedoucím dobrovolníků v Mexiku – jedna velká inspirace a zkušenost; Děti lotosového květu 5–9

Workcampy v zahraničí | Ještě mi nebylo 18 a jedu na workcamp; Radost mezi pytli s pískem; Popovodňová pomoc v Srbsku; Den očima dobrovolnice v keňském sirotčinci; Co se vám vybaví, když se řekne Švédsko? 9–16

Workcampy v ČR | Chcete zorganizovat workcamp ve vašem městě? Poradíme vám!; Základní škola v písku otevřela dveře dobrovolníkům ze světa; Postavme zeď, uvařme pivo – rozhovor s Vojtou Sigmundem, vedoucím workcampu v Chříní 17–19

Fotbal pro rozvoj | Ambasadory Fotbalu pro rozvoj; Fotbalem za lepší svět; Kvíz fotbalu pro rozvoj 2014 20–23

European Voluntary Service | Small Step – Big Action 24

Dobrovolnický Klub | S projektem na den; Uskutečnili jsme; Co se bude dít v Dobrovolnickém Klubu v roce 2015? 25–26

Semináře a školení | Z učedníka mistrem; Nakouknutí za oponu na školení; Školení a vzdělávací akce 2014 27–33

Novinky IN a EX 33

Lucky to Discover Beauty in Nice People of Pilsen 34

Dobrovolnictví je pro všechny, aneb jak se dobrovolníčtí na vozíku? 36

Jak jsem nahlédla pod pokličku vnitřního života inexu 37

INEX

– Sdružení dobrovolných aktivit

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit je nevládní nezisková organizace působící od roku 1991 v oblasti mezinárodního dobrovolnictví, mezikulturního vzdělávání a výchovy k aktivnímu občanství. Zprostředkováváme pro vás dobrovolnické projekty po celém světě a pro zahraniční zájemce organizujeme podobné pobyty u nás. Ročně vyšleme do světa na krátkodobé či dlouhodobé projekty téměř 700 dobrovolníků a pro 300 zahraničních organizujeme s lokálními partnery dobrovolnické projekty v Česku.

Posláním INEX–SDA je prostřednictvím mezinárodních dobrovolnických projektů, vzdělávacích programů a kampaní podporovat rozvoj tolerantní, otevřené společnosti a aktivního občanství.

Svou činností vytváříme prostor, v němž mohou lidé čerpat nové zkušenosti, rozvíjet své schopnosti a získávat zodpovědný přístup k okolnímu světu na místní i globální úrovni.

V různých regionech ČR organizujeme mezinárodní dobrovolnické projekty a programy sociální integrace, environmentální výchovy a rozvoje venkova. Pražská

centrála se vedle vysílání dobrovolníků do zahraničí a koordinaci dobrovolnických projektů v ČR zaměřuje na rozvojové a mezikulturně vzdělávací projekty a kampaně (GLEN, Fotbal pro rozvoj), brněnská pobočka na sociální programy pro znevýhodněné děti, pobočky Kostelecké Horky a Bílé Karpaty na environmentální výchovu a oživení místního dění i tradičních zvyků a řemesel.

Kontaktní údaje:

INEX–SDA Praha
Varšavská 30, 120 00 Praha 2
web: www.inexsda.cz
e-mail: inexsda@inexsda.cz

Regionální pobočka INEX–SDA Kostelecké Horky
Kostelecké Horky 57, 517 41 Kostelec nad Orlicí
web: www.inexsda.kosteleckehorky.cz
e-mail: sev@kosteleckehorky.cz

Regionální pobočka INEX–SDA Brno
Anenská 10, 602 00 Brno
web: www.inexsdabrno.cz
e-mail: info@inexsdabrno.cz

Regionální pobočka INEX–SDA Bílé Karpaty
IN klub, Tvarožná Lhota 148, 696 62 Strážnice
web: www.inexsda.cz/bk
e-mail: bkarpaty@c-box.cz

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI,

někteří z vás poprvé, někteří už po několikáté, držíte v ruce naše každoroční shrnutí toho nejzajímavějšího, co se událo v oblasti mezinárodního dobrovolnictví, náš zpravodaj „Cesta světem“. Tentokrát v menším, praktičtější vydání, tak akorát do batůžku či do kabelky, na cesty výletní nebo jenom do metra, a jako vloni, na recyklovaném papíře. Témata jsou letos pestrá, můžete si přečíst, jak chutná káva v barské komunitní kavárně, jak vypadá dobrovolnický projekt po záplavách v Srbsku, co si myslí Delina z Albánie o dobrovolnicích v Plzni anebo jak si tzv. od píky zorganizovat vlastní dobrovolnický projekt ve vašem městě, jako to udělaly dobrovolnice z Písku. V našich článcích se také můžete podívat do Mexika, Finska nebo Keni, i z těchto zemí jsou ve zpravodaji zajímavé články, anebo si přečíst, jaké to je „kouknout nám pod pokličku“ a být stážistou v INEX–SDA.

Pro fanoušky našeho projektu Fotbal pro rozvoj, který bude v roce 2015 slavit jubilejní desátý ročník, máme opět rozhovory s ambasadory a letos také unikátní zpověď našeho dobrovolníka z Gruzie, Tornikeho, který se na kampani podílel tělem i duší. A jelikož toho bylo v roce 2014 opravdu hodně, co se povedlo, neopomeňte si také přečíst o nejúspěšnějším projektu našeho Dobrovolnického Klubu „Na Den“ nebo o Alešovi, který ač na vozíku, udělal obrovský kus práce na workcampu ve Francii, určitě vás to bude inspirovat. Prejeme příjemné, inspirativní čtení a v duchu udržitelnosti, jakmile dočtete, pošlete prosím výtisk dál, inspirace se má šířit.

Za tým INEX–SDA
Dagmar Fousková, ředitelka INEX–SDA
Petr Pečenka, PR / média koordinátor

„GLENICE“ TŘÍ GENERACÍ NAD BARMSKOU KÁVOU

Když Klára (GLEN 2013) loni odjížděla na svou stáž do Ugandy, Markéta (GLEN 2010) v té době balila krosnu do Barmy, aby tam zanedlouho s místní vzdělávací organizací Tounge La' Yat vyjednala novou Gleni stáž a zároveň plánovala projekt místní komunitní kavárny. Rok na to se všechny plány zmaterializovaly. INEX vyslal do Barmy Glenici Šárku (2014), a na kavárnu a na přenos českých zkušeností globálního rozvojového vzdělávání (dále jen GRV) přispělo české ministerstvo zahraničních věcí v rámci programu Transformační spolupráce.

V září 2014 se tak Šárka, Klára i Markéta sešly nad barmskou kávou v téměř dokončené komunitní kavárně Veranda. Markéta projekt za organizaci ADRA na místě koordinuje, Šárka v partnerské organizaci učí angličtinu a komunitní rozvoj a zároveň pomáhá v kavárně s přípravou webových stránek a dalších PR materiálů, Klára, v této době manažerka programu Opravdový svět v Adře, přijela „zajet“ školici prosto-

ry kavárny prvním týdenním workshopem GRV a vybrat barmské stážisty na listopadový pobyt v ČR.

Prostor, který dýchá

Veranda je zhmotněním mojí představy o udržitelném komunitním projektu,“ říká Markéta. Celý koncept vzešel ze spojení s místními aktivními lidmi, kteří jsou zapálení pro dobrou věc. V průběhu několikaletého projektu na podporu míst-

ních občanských iniciativ v Karenském státu (část jihovýchodní Barmy) se čím dál více ukazovala potřeba neutrálního prostoru, kde se budou lidé moci setkávat, diskutovat a inspirovat. V Barmě dříve neexistovala svoboda tisku, projevu a sdružování. Lidé nemohli organizovat žádné veřejné aktivity, hovorům na ulicích a v čajovnách naslouchala tajná policie.

„Komunitní vzdělávací organizace Tounge La' Yat byla od začátku jasným partnerem. Při svých setkáních s místními studenty a učiteli jsem byla vždy ohromená tím, že o aktivním občanství a udržitelném rozvoji se tady mluví víc, než na českých školách. Navíc ředitel Khine Thet Tun hledal možnosti, jak organizaci více otevřít místní komunitě a zároveň

Foto: Klára Vacková

ONE EUROPE
ONE WORLD!

GLEN Global Education Network of Young Europeans

GLEN je roční cyklus globálního rozvojového vzdělávání, jehož součástí je tříměsíční stáž v neziskové organizaci v zemi globálního Jihu.

Smyslem programu GLEN je umožnit mladým lidem získat vhled do globálního rozvojového vzdělávání v kombinaci s přímou zkušeností s prací v Africe nebo Asii. Po návratu ze stáže pak účastníci přispívají prostřednictvím ponáratových aktivit k posilování povědomí české i evropské veřejnosti o globálních souvislostech.

Účastníci programu, kteří úspěšně absolvují výběrové řízení, se zúčastní dvou mezinárodních týdenních seminářů globálního rozvojového vzdělávání. V rámci samotné stáže společně s partnerem či partnerkou z jiné evropské země pracují na projektu místní organiza-

ce. Po návratu z projektu účastníci realizují aktivity a projekty v oblasti globálního rozvojového vzdělávání.

Více informací o podmínkách účasti v programu GLEN a o konkrétních projektech najdete na www.inexsda.cz a Facebooku GLEN Czech. Zájemci o účast v programu se případně mohou obracet přímo na Michaelu Čermákovou nebo Veroniku Uhlířovou (glen@inexsda.cz), která má koordinaci programu GLEN v České republice na starosti.

Projekt GLEN byl podpořen prostředky České rozvojové agentury a Ministerstva zahraničních věcí ČR v rámci Programu zahraniční rozvojové spolupráce ČR a Českoněmeckého fondu budoucnosti. Za jejich podporu děkujeme.

mít do budoucna další zdroj financování. Veranda je tak první místní experiment se sociálním podnikáním. Chceme, aby si komunitní centrum kavárenskou aktivitou vydělalo na vlastní provoz a další budoucí zisky vkládalo do pořádání komunitních aktivit v kavárně. Zároveň je to také prostor, kde mohou mladí lidé ze znevýhodněného prostředí získat svou první pracovní zkušenost,“ vysvětluje Markéta. Mladé návštěvníky kavárna láká i díky volnému internetovému připojení, rozrůstající se knihovničce, informační tabuli, pravidelným workshopům, přednáškám a filmovým projekcím.

DIY a odpovědní!

Veranda vychází z místní inspirace i možností, vznikala organicky, podle toho, kdo co uměl a kdo zrovna přiložil ruku k dílu. Manažer projektu a zároveň architekt SaShine byl při své loňské studijní cestě do ČR inspirován tím, jak mohou vzniknout komunitní alternativní stavby za málo peněz z lokálních materiálů. Skvěle to dokázal

překlopit do reality jihovýchodní Barmy a ukazuje místním, že bambus a střecha z listů není jen životní nutností chudých vesničanů, ale s trochou kreativního designu to může být rázem nejzajímavější, a v parných barmských dnech i nejpříjemnější, stavba v celém městě! Je místní materiály mají smysl, i když právě teď frčí beton a thajské dlaždičky. S každým kusem dřeva, kmenem kokosové palmy či sazenicí keře spontánně vznikaly nové prvky a zákoutí celého prostoru. Ze zbylého bambusu se vytvořila ohromná pergola, po které se brzy budou plazit nejrůznější popínavé jedlé plodiny. Ty budou hnojeny kompostem, na který putuje veškerý organický odpad. Dalším z cílů kavárny je totiž mimo jiné i propagovat odpovědnou potřebu. Na jídelním i nápojovém lístku tedy naleznete především místní ovoce a zeleninu, v kavárně se vyrábí domácí jogurt a vaří barmská fairtradová káva ze šanských plantáží. „V kavárně ukazujeme místním lidem mimo jiné i to, že existuje něco jiného než instatní káva 3 v 1, a že místo energy drinku z plechovky může stejně dobře osvěžit čerstvý avokádový koktejl.“

Nekonečný cyklus globálního vzdělávání

Tématu odpovědné spotřeby se částečně věnovala i Klára, která si poprvé vyzkoušela, jak může fungovat globální rozvojové vzdělávání v tzv. rozvojové zemi. „Na koncepci workshopu o GRV jsme s Markét pracovaly už před mým odletem do Barmy. Nicméně celou dobu jsem měla pochybnosti, jak vše bude fungovat v reálu na místě.“ Líčí Klára své obavy před cestou. „Ještě v Rangúnu jsme se snažily lépe rozplánovat GRV aktivity na každý den tak, aby navazovaly na sebe. Zároveň jsme však byly připravené na to, že hodně věcí budeme muset v průběhu celého týdne přizpůsobovat. Možná o to větší bylo mé překvapení, když jsme nemusely měnit skoro nic. I přes počáteční jazykovou bariéru byly ledy rychle prolomeny a účastníci našeho workshopu vklouzli do aktivit jako po másle a byli nadšení, když se mohli podělit o své zkušenosti. Velmi rychle našli spojitost mezi

globálními tématy a lokálními problémy. Stejně tak byli šokováni některými skutečnostmi, které se pro ně poprvé v životě odkryly a silně je zasáhly. Hned první den workshopu jsme si lajzly rozhodovací hru o mobilech, která upozorňuje na příběh skrytý za jejich výrobou a zároveň ukazuje, kam putují, když nám doslouží. Barma je země, kde byly donedávna mobily tabu. Není tak divu, že jsou momentálně velmi populární. Je běžné, že kluk vezme holku na rande do obchodu a vybírají si nový telefon. Jasně, mobily jsou skvělé, udržují nás ve spojení se světem. Mají však příběh, který je obsáhlejší než jejich vymazlený design a stále dokonalejší funkce. Zatímco video o Demokratické republice Kongo, kde se těží suroviny nezbytné pro výrobu mobilů, a léta zde již probíhá válečný konflikt o suroviny, účastníky skoro dohnalo k slzám, obrázky ze skládky s elektronickým odpadem v Číně všechny pořádně namíchly. První tři dny workshopu stálo vymýšlení aktivit a předávání znalostí více na Markét a mně, včetně představení metodiky. Na jejím základě pak čtvrtý den účastníci tvořili workshopy vlastní. Téma si zvolili sami, podle toho, co jim přišlo

důležité. Když jsme pátý den byly my samy účastnice jejich workshopů, které se týkaly třeba voleb, desinterpretace médií nebo životního prostředí, nestačila jsem se divit, jak parádní aktivity stihli vymyslet. Byla to po pracovní intenzivním týdnu vážně ta nejsladší třešnička na dortu, nebo dílek stavebnice, který chyběl, konečně zapadl na své místo a dal celé mé barmské cestě smysl. Měla jsem možnost předat, co jsem se za dva roky, co se pohybuji v GRV naučila, poznala jsem nové, báječné lidi, kteří mě samotnou spoustu naučili, viděla jsem kus nádherné země a strávila báječné chvíle jak s místními, tak s glenicemi v inspirativním prostředí Verandy,“ popisuje Klára.

Foto: Klára Vacková

„Součástí gleního cyklu je realizace po-návratových globálně vzdělávacích aktivit. Myslím, že pro současné a doufejme i budoucí GLENY je tohle místo jedinečné v tom, že si tu mohou vyzkoušet globální vzdělávání přímo v průběhu své stáže. A to jak se svými studenty z hostitelské organizace, která má sama ve vzdělávacím plánu témata jako třeba gender, řešení konfliktů a udržitelný rozvoj, nebo v prostředí workshopových prostor Verandy, kam může seztat místní veřejnost na diskuzi, promítání dokumentu nebo třeba kreativ-

Foto: Klára Vacková

ni recyklo workshop,“ uzavírá Markéta. Jediné, co teď všechny tři glenice mrzí je to, že se už na tuhle stáž nemohou samy znovu přihlásit! A tak si asi dají ještě jedno kafe...

Projekt v Karenském statě realizovaný organizací ADRA byl podpořen v rámci Programu transformační spolupráce MZV ČR.

“Ještě před samotným otevřením se Veranda stala populárním místem, kam spontánně začala chodit místní mládež, studenti EGG, kde se začaly scházet místní neziskové a občanské iniciativy a kde začala zastavovat kolem jedoucí auta. Už v té době jsem začala cítit, že Veranda je projekt na svém místě, na který místní komunita čekala. Pro mě je Veranda místem, kde jsem potkala přátele a kde je můžu potkávat. Tak nějak přirozeně jsem se vmísila do přípravného týmu, občas s něčím pomohla a díky tomu jsem mohla víc poznat pár výjimečných lidí, na které nikdy nezapomenu. Oba hlavní protagonisté Verandy – správce Tar Lu Lu a vedoucí baristka Thin Thin jsou lidé na svých místech a projekt Verandy vzali za svůj osobní projekt. Oba dva jsou mi velkou inspirací, jakkoli to může znít jako klišé. Kdybyste tu ale byli, dali byste mi za pravdu. To plus nádherná stavba z přírodních materiálů, z několika druhů místních dřev, se zahradou, která přirozeně přechází v sousední jezero Kan Thar Yar, dělají z Verandy můj oblíbený hangout.” Šárka

Foto: Kateřina Procházková

DO SRDCE MLŽNÉHO LESA, NA KÁVOVÉ PLANTÁŽE A JEŠTĚ DÁL

Za poznáním kultury a krás Etiopie jsem se letos vypravila během své tříměsíční stáže v rámci dobrovolnicko-vzdělávacího programu GLEN (více o programu se můžete dočíst přímo na stránkách INEX–SDA v sekci GLEN). GLEN, neboli Global Education Network, je síť propojující neziskové organizace nejen v rámci Evropy, ale také v tzv. rozvojových zemích. Cílem takovéto spolupráce je bližší vzájemné poznávání, porozumění a globální vzdělávání. Spolu s měsícem, který jsem si vyhradila na cestování před začátkem samotné stáže, jsem strávila na Etiopské vysočině čtyři měsíce, většinu z nich na jihozápadě země v provinčním hlavním městě Bonga.

Naše hostitelská organizace – pobočka německého NABU – se zabývá ochranou přírody a zachováním přirozené biodiverzity v biosférické rezervaci KAFA a jejím okolí. Jednou z doplňkových aktivit organizace je také podpora rozvoje ekoturismu, na kterém pracujeme i my. Tím „my“ myslím skupinku tři, tzv. „trinom“, GLEN dobrovolníků z ČR, Slovenska a Německa. Vzhledem k tomu, že spolupráce s naší organizací

je poněkud komplikovanější a má značné rezervy, vytyčili jsme si více méně sami, po hodinách úvah a diskuzí tři hlavní pilíře, kterými se budeme v následujících týdnech zabývat. Naším prvním společným úkolem bude pokusit se zhodnotit místní turistický potenciál a společně vytvořit strategii, která by do oblasti přilákala více turistů.

Druhým pilířem je spolupráce s „tvůrcími místními“ – lidmi, kteří něco zajímavého dělají nebo umí, mají (a chtějí) případným turistům co nabídnout a jen potřebují pomoc dotáhnout to do konce, poradit, popostrčit, pomoci. Jedním takovým je i včelař s dobrou znalostí angličtiny vyrábějící prvotřídní med (exportovaný do Japonska), jehož farma má výhodnou lokaci na cestě k vodopádu. těchto výhod hodlá využít k rozvoji agroturismu. S ním tedy spolupracujeme na koncepci toho, jak by taková včelařská exkurze mohla vypadat, čím turisty zaujmout, co jim nabídnout. Další z místních, tentokrát žena, má v plánu nabízet kuchařské kurzy a rozjet drobné občerstvení při některé z turistických tras. Jiní pracují v kávovém sektoru nebo s kořením. Zkrátka, možnosti tady jsou, stačí je jen najít a uvést v život. Naším úkolem je tedy přijít s nápadem, dát dohromady koncept a je-li třeba, tak i pomoci s realizací.

Posledním místem našich aktivit je KDA Guesthouse, který je mimo jiné naším současným domovem. Společně s personálem se zde snažíme vymyslet strategii a konkrétní kroky ke zvýšení kvality ubytování i nabízených služeb. Ambiciózním snem vedení KDA Guesthouse je stát se v budoucnu nejlepším ubytovacím zařízením v Bonze. K naplnění tohoto snu ale bude potřeba ještě spousta práce. My se k dosažení tohoto cíle snažíme přispívat například prostřednictvím workshopů na zvyšování kompetencí zaměstnanců, které v rámci KDA Guesthouse nabízíme (zaměřujeme se na údržbu prostorů a zeleně, základy mezinárodní kuchyně, a další). Spolupráce je výzvou pro obě strany, ale občas je to i docela legrace.

Jsem přibližně v půlce svého pobytu v této na první pohled poněkud netypické africké zemi. V části Afriky, kde o žádném velkém horku nemůže být řeč (zrovna sedíme venku v fleecové mikině, bundě

a termo ponožkách), kde krajina je hornatá a díky četným dešťovým srážkám stále zelená, a kde se místo žiraf a slonů prohání „jen“ ještěrky a opice. Dva měsíce mě naučily být daleko trpělivější, nestresovat se, pít daleko víc kávy, nebát se pavouků, využívat mých chabých základů amharštiny na 150 %, přežít dny bez elektriny a vody, nic si nedělat z deště a špíny a myslet pozitivněji (a někdy i cyničtěji). Potkala jsem spoustu zajímavých lidí, nových přátel, naučila se pražit kávu, vyzkoušela skvělá i podivná jídla, slyšela hrocha, zpívala a tančila s místními kafino tanec při oslavě nového roku, bezpočtukrát se nechtě vyráchala v blátě. Byly dny, kdy jsem se cítila mizerně a chtěla jet domů, ale těch bylo jen pár, většinu času si říkám, jaké mám štěstí, že tady jsem a můžu objevovat nové věci, dělat něco užitečného a rozšiřovat si vlastní obzory. Už teď je nám jasné, že daleko větší přínos než pro Bongu bude mít naše práce pro nás samotné a že do letadla do Evropy nebudou nasedat titíž lidé, kteří ji před pár měsíci opouštěli plni velkých očekávání i obav.

Kateřina Procházková (*1989)

Rodačka z Rožnova pod Radhoštěm, studentka oboru Mezinárodní rozvojová studia na Univerzitě Palackého v Olomouci, sběratelka neobvyklých zážitků. Během studií strávila rok na Malých Antilách, kde dělala výzkum v oblasti ekoturismu. Ráda cestuje, potkává lidi, čte, miluje divadlo, stolní hry a dobré jídlo (pokud v něm není laktóza nebo vejce). O zážitcích ze stáže v Etiopii píše na svém blogu zapisnikzcest.blogspot.com.

LTV/MTV – DLOUHODOBÉ DOBROVOLNICTVÍ

Už jste byli na workcampu a bavilo vás to? Pokud ano, možná přemýšlíte jak vyrazit do zahraničí na delší dobu, jak proniknout hlouběji do místní kultury a jak se intenzivněji zapojit jako dobrovolník. Tohle všechno a mnohem víc vám nabízí dlouhodobé dobrovolnictví (LTV – Long-Term Volunteering, MTV – Mid-Term Volunteering). Projekty MTV/LTV jsou realizovány napříč celým světem tam, kde je zrovna potřeba.

Můžete třeba stavět školu v Africe, učit děti v Indonésii nebo vést workcampy v Mexiku, záleží jen na vás.

Více informací o projektech najdete na našich stránkách: http://www.inexsda.cz/cs/fn/ltv_projects či můžete kontaktovat Nikolu Zdraveski na ltv@inexsda.cz

Nezapomeňte si u každého projektu vždy podrobně přečíst podmínky jeho realizace a náklady s ním spojené.

VEDOUCÍM DOBROVOLNÍKŮ V MEXIKU – JEDNA VELKÁ INSPIRACE A ZKUŠENOST

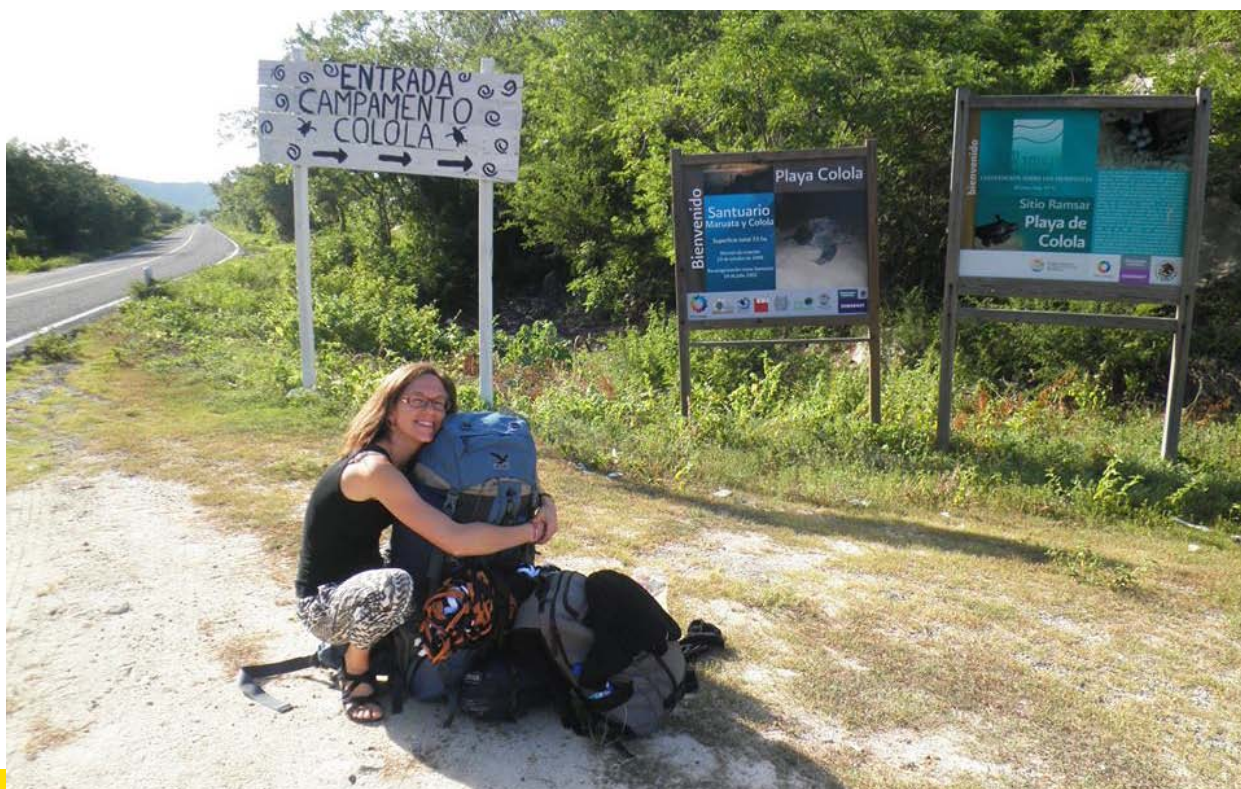
Zážitky z cestování Vám nikdo nevezme. Jsou to cennosti, do kterých miluji investovat. To, co člověk z takové investice vytěží, se těžko popisuje. Je to něco, co v něm zůstane na vždycky a ovlivní jeho vnímání světa, jeho osobnost, myšlení, přístup k lidem a životu. I když se říká, že vše slovy vyjádřit nejde, já se o to pokusím. Co bylo na začátku?

Jistě mi spousta z vás dá za pravdu, že s cestováním nejde přestat. Jakmile člověk někam vyjede, chce zas a zas. Cestování je jako droga. Nějakou dobu jsem žila a pracovala v Anglii, studovala v rámci programu Erasmus v Portugalsku či strávila pár týdnů jako účastník Culture Exchange programu v Gruzii. Tyto formy cestování považuji za ty nejintenzivnější vzhledem k možnosti splynout s místním životem a kulturou. Jenže v době, kdy jsem chtěla zažít to „splynutí“ znovu jsem již byla pracujícím člověkem na plný úvazek a ten jsem ukončit nechtěla. A tak jsem si říkala, jak někde můžu nějakou dobu „žít a pracovat“, abych nemusela opustit současně zaměstnání? Začala jsem se pít po možnostech a dostala doporučení na organizaci INEX–SDA jakožto jednu z nejvýznamnějších co do vysílání dobrovolníků do zahraničí. Dobrovolnický projekt – spojení cestování s něčím užitečným, to je ta další forma cestování, kterou chci zažít, řekla jsem si.

Proč zrovna Mexiko a role vedoucí workcampu?

Nadefinovala jsem si pro výběr mé cesty určitá kritéria, která se vztahovala k tomu, že se profesně orientuji na práci s lidmi a chtěla se tak obohatit i v tomto směru. Mé cíle zněly – najít funkční organizaci s týmem odborníků, která má propracované vzdělávání a školení, nese určité hodnoty a nabízí pobyty v délce trvání zhruba jednoho měsíce. Kritéria co do výběru země byla pouze: příjemná a vzdálená. Na základě toho mi přišla možnost vedení workcampů v Mexiku. Že to člověk nikdy nedělal? Nevadí, to je právě ta výborná

příležitost a výzva na dobrovolnických projektech! Pustí Vás k tomu i bez praxe. Stačí jen ukázat motivaci a odhodlání pro věc, vše to vyjádřit motivačním dopisem, věřit, že to vyjde a pak už se jen radovat ze zprávy oznamující vaše přijetí. A že mě nějakou dobu napínali. Přijímající organizace si pro mě dokonce nachystala i jedno překvapení ve formě požadavku pohovoru po Skypu, kde testovala mou znalost španělštiny, což pro mne jako člověka s tímto jazykem právě začínajícího byla opravdu výzva. Nebudu zastírat, že jsem to uhrála spíše na své nadšení pro věc (což soudím ze slov „You are accepted, but until you come you have to improve in Spanish“). Pak už jen projít nesmírně zábavnými a užitečnými školeními pořádaných právě organizací INEX–SDA (školení vedoucích, školení Do světa) a těšit se na výjezd.

Předodjezdová nervozita aneb cestovní horečka jinak

Média jsou mocná čarodějka a tak jsem senevynula všeobecně známým informacím o nebezpečí v Mexiku, které mě začaly těsně před odjezdem trochu sužovat. Procházela jsem fázemi obav a těšení se. Ale jak se říká, štěstí přeje připraveným, a tak obavy byly užitečné k zodpovědné přípravě a tomu, že jsem byla mile překvapená opakem – za celou dobu jsem necítila ani krapet nebezpečí, naopak jsem věděla, že ochota pomoci místních obyvatel

mne vždy zachránil. Vybavená money beltem, fiktivní peněženkou, rozloženými penězi na více místech, kopiemi dokladů a v neposlední řadě pořádnou krosnou na zádech jsem se vydala na téměř 24hodinovou cestu z Vídně přes Paříž, New York, Mexico City až do cílové stanice Michoacán, státu nacházejícího se v srdci Mexica, a jeho hlavního města, Morelia.

O čem byly místní projekty?

Měla jsem možnost vést dva projekty. První ve zmíněném městě Morelia a druhý v naprosto opačném prostředí, malé

vesnička na pobřeží, která je na mapě viditelná až po několikátém stisknutí tlačítka zoom, nesoucí jméno Colola. Cílem prvního projektu bylo uspořádání mezinárodního setkání – Youth Cultural Encounter, jehož účelem bylo zapojit místní studenty do spolupráce s mezinárodními dobrovolníky. Mohli se zapojit už tím, že hostili jednoho z nás, dobrovolníků převážně z Evropy, u sebe doma. Já byla jedna z nich. Zažít 10 dní mexické pohostinnosti, kterou mají ve své kultuře a vidět, jak vysokou hodnotu nese v této zemi rodina, bylo zážitkem nad zážitky.

Vyvrcholením projektu byly dva dny plné přednášek, diskusí, společných aktivit a také pilně secvičeného tanečního vystoupení FlashMob konajícího se na hlavním náměstí před katedrálou. Tím jsme veřejnosti ukázali jednotu a společnou sílu mladých lidí, ať už jsou odkudkoliv na světě. A bylo to ... wow!

Mezi prvním a druhým projektem byl značný rozdíl. Z města do panenské přírody přímo na pláž do kempu. Sem jsme přijeli chránit želvy. V noci jsme sbírali čerstvě vylíhnutá vajíčka a přemísťovali je do chráněné části pláže, aby vajíčka nesnědli predátoři. Podmínky života byly jednoduché – dřevěná chýše na pláži se střechou z palmových listů, místo lednice plastové boxy, telefonní signál patřil mezi vymoženosti, které se nás netýkaly. A jak jsme za to byli rádi. Dovolilo nám to, skupině 10 dobrovolníků, sblížit se za 17 dní tak rychle, jako by to v civilizovaném světě s připojením na internet trvalo

měsíce. Čas jako by se tam zastavil. Když se nepracovalo, jezdili jsme na pláže, nebo jen tak leželi v houpacích sítích a kochali se tou panenskou krásou Atlantiku a hvězdného nebe.

Co vás Mexiko naučí?

„Amo la vida“. Mexiko Vás naučí, jak milovat život a užívat si ho! Jak si vážit přátel, rodiny, prožít každý den naplno. Naučí vás být šťastní!

A co dál?

Jsem nesmírně ráda za to, že projektem v Mexiku to nekončí. V INEXu je spousta příležitostí, jak si dále připomínat a sdílet zážitky, využívat nabyté zkušenosti, rozvíjet se a být obklopen spoustou zábavných a inspirativních lidí. Jedná se třeba o víkendové setkání vedoucích, na které se chystám a moc těším. Další možností, která zajímá právě mne, je zapojit se do aktivit INEXu třeba jako školitel, což jsem si dala za svůj dlouhodobější cíl. Děkuji všemu a všem, co mě zavedlo až sem.

Monika Holeková

Monika pracuje třetím rokem v náboru zaměstnanců v jedné z největších personálních společností v ČR Manpower Group. Svůj pracovní život si chtěla osvěžit, a tak se vydala do Mexika jako vedoucí dobrovolníků. Má bakalářské vzdělání v oboru ekonomie. V létě úspěšně absolvovala přijímací zkoušky na jednooborovou psychologii na Univerzitě Palackého v Olomouci a začíná s dálkovým studiem. Miluje cestování, dobrodružství, je zvědavá a ráda překonává sama sebe. Nemá ráda pavouky a hady, co má ráda je jídlo, jídlo a jídlo.

Foto: Monika Holeková

Foto: Monika Holeková

DĚTI LOTOSOVÉHO KVĚTU

„Mam, this is! Mam, mam!!“ volá Neelakanta, když mi chce ukázat, jak dělá salto. „Mam, this is!“ křičí Suma a Rajesh, kteří se snaží zmocnit mého foťáku, se kterým zrovna běhá všude kolem Manjunath. „Mam, one minute, one minute!“ Učení jsem dnes vzdala poměrně záhy. Děti měly nějakou práci a těm, co ji neměly, se nechtělo dělat nic.

Organizace Sparsha Trust, ve které jsem měsíc pracovala jako dobrovolník, poskytuje přístřeší, ochranu, bezpečí a základní vzdělání ohroženým, zneužívaným a zanedbaným dětem. Často jde o děti, které mají pouze jednoho rodiče

gths Watch (HRW) žije v Indii přibližně 11 milionů dětí bez domova a 28 milionů dětí je zneužíváno k dětské práci. Přesná čísla jsou však jen těžko odhadnutelná a není snadné tyto děti vyhledat. Proto se také někdy dětem žijícím na ulici říká „skryté děti“ (hidden children).

Sparsha Trust pod heslem „Změnit dětství, změnit svět“ (Change a childhood, change the world) je jednou z mnoha organizací, které se snaží těmto dětem

Zaměstnané děti mají velmi nízké mzdy, často nedostávají jídlo a někdy pracují i 14–16 hodin denně. Bez vzdělání však nemají naději ani na lepší budoucnost. Toho se jim nedostává, a to i přesto, že podle indické ústavy by mělo být každému dítěti mezi 6–14 lety zdarma a povinně poskytováno. A právě snaha o zlepšení situace je posláním organizací jako Sparsha Trust. Streetworkeri se snaží v ulicích vyhledávat ohrožené děti, kterým nabízejí přístřeší, stravu a vzdělání v některém ze vzdělávacích zařízení. A v jednom takovém jsem měla možnost působit jako dobrovolník.

Ačkoli jsem v Indii byla v dubnu, kdy mají děti letní prázdniny, mým úkolem bylo vyučovat. Co a jak bylo čistě věcí mojí vlastní volby a osobních zkušeností a tak mi jako nejvhodnější přišla angličtina, nějaké výtvarné práce a trocha zeměpisu. I když to práce nebyla vždy snadná i proto, že jsem se musela přizpůsobit zcela odlišné mentalitě, především pro mě se jednalo o velmi hlubokou zkušenost.

nebo sirotky, vyrůstající ve slumech nebo na ulici, tedy na hranici či dokonce pod hranici chudoby. Většina z těchto dětí má zkušenosti s dětskou prací, některé s žebráním, drogovou závislostí, násilím či sexuálním zneužíváním.

V rozvojových zemích se nejedná o neobvyklý problém, podobných dětí jsou na světě miliony a přesto, že Indie podepsala Úmluvu o právech dítěte již v roce 1992 a má nespočet zákonů na ochranu dětí, v reálném životě je situace jen těžko řešitelná. Podle organizace Human Ri-

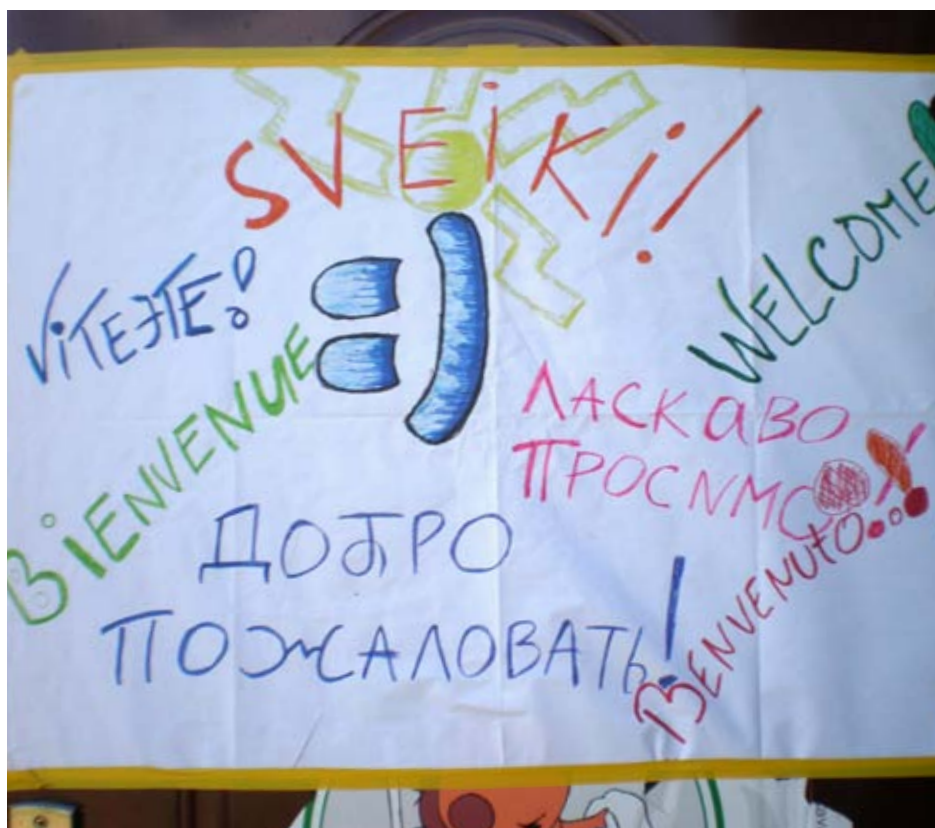
pomáhat. Její působiště je v Bengalúru, které je se svými 6,5 miliony obyvatel třetím největším městem Indie. A právě ve městech se v současné době využívá dětské práce nejvíce. V Bengalúru podle odhadů Labour departement z roku 2011–2012 žije více jak čtrnáct tisíc pracujících dětí a nikoho zde v restauracích nepřekvapí cedulky s nápisy „U nás děti nepracují“, kterými se majitelé snaží vyhranit vůči ostatním. Ani ty však nejsou zárukou, že svému závazku podnik skutečně dostojí.

Indie je země barev, země bílých tygrů a lotosového květu, země Mahátmy Gándhiho, země pávového, přesto vynikajícího jídla, sladkého ovoce, země neuvěřitelně multikulturní, země, kde čas je fluidum a kde není kam spěchat a země, kde i přes všechny problémy lidem nemizí úsměv z tváře. Pro mě je Indie místem, kam se rozhodně jednou vrátím. Během svého pobytu jsem měla možnost nejen poznat kulturu tolik odlišnou, ale i hlouběji náhlednou jak do fungování rodiny, tak do života zmíněné organizace a ještě dnes mi přijde až neuvěřitelné, že tváře, které mi už navždy zůstanou v paměti, patří právě do skupiny těch nejohroženějších dětí.

Jana Lejskeová

Jana je studentkou magisterského oboru sociální pedagogika na FF UK a stopařkou, které v žilách koluje 100% Arabica. Použitá data byla čerpána z těchto stránek: www.sparsha.org, www.childlineindia.org.in, www.hrw.org, www.wikipedia.org.

JEŠTĚ MI NEBYLO 18 A JEDU NA WORKCAMP

Měli jste za to, že na workcamp se může jet až od 18 let? Není to případ každého projektu. Každoročně v naší databázi najdete řadu workcampů, které jsou otevřené dobrovolníkům už od 16 let. Přečtete si rozhovor se sedmnáctiletou Agátou, která se letos vypravila na projekt v Lotyšsku, kde spolu s ostatními dobrovolníky připravovala volnočasové aktivity pro děti ze sociálně znevýhodněných rodin, a teď už osmnáctiletou Anetou, jež se, ještě když jí bylo 17, vydala na týden do Finska pomáhat s přípravou pionýrského setkání Friendship Camp.

Už jste se někdy předtím angažovaly jako dobrovolnice?

Agáta: Nikdy dříve jsem na žádném workcampu nebyla, když jsem se o tom ale dozvěděla, brala jsem to jako obrovskou výzvu a neváhala jsem. Ráda cestuji, poznávám nové lidi a učím se novým zkušenostem. Workcamp se zdál jako dobrá volba a zcela splnil má očekávání.

Aneta: Ne, letošní rok byl pro mě prvním

a byla to vlastně i první cesta do zahraničí bez rodičů.

Jak jste se dozvěděly o možnosti vyjet na workcamp?

Agáta: O workcampech jsem se dozvěděla na internetu, bližší stránku jsem ale poznala až na nováčkovské schůzi.

Aneta: Velmi se zajímám o vysoké školy v zahraničí. Mým snem je studovat v Anglii. Tuším, že jsem se to dozvěděla právě skrze nějakou školu. Přesně si ale nepamatuji, jak to bylo.

Proč jste si vybraly právě tyto konkrétní projekty?

Agáta: Díky tomu, že jsem jela ještě jako nezletilá, neměla jsem tolik šancí dostat se například do Afriky. Jediné, co jsem věděla, bylo, že chci pracovat s lidmi. Země jsem už nějak neřešila, jelikož chci ve svém životě poznat vše a někde se vždycky začít musí.

Aneta: Od počátku, co jsem přišla do této organizace, jsem byla v kontaktu s velmi milými pracovníci, které mi ve všem pomáhaly a radily, jak mám postupovat dál. A za to jim chci poděkovat, protože díky nim jsem byla o všem dostatečně informo-

Foto: Jana Lejskeová

Foto: Jana Lejskeová

WORKCAMPY – KRÁTKODOBÉ MEZINÁRODNÍ PROJEKTY

Workcampy trvají zpravidla dva až tři týdny a účastníci se jich pět až dvacet převážně mladých lidí z různých zemí světa, kteří zde společně žijí a pracují. Jsou ideální pro ty, kteří mají chuť poznávat nové věci, lidi a kultury jiných zemí a přitom udělat něco pro ostatní. Pracovní zaměření workcampů je rozmanité: dobrovolníci například pomáhají při rekonstrukcích historických památek, pracují v přírodních rezervacích, v uprchlických táborech, podílejí se na organizaci kulturních a osvětových akcí apod. Vedle odvedené práce je důležitou součástí projektu vzájemné poznávání. Workcampy jsou silným prostředkem pro skutečné a trvalé porozumění mezi

kulturami a politickými i náboženskými rozdíly. Práce na workcampech je neplacená. Účastníci mají zajištěno ubytování a stravování, dopravu na projekt si zařizují sami. Nabídka INEX–SDA každoročně obsahuje kolem 2000 workcampů po celém světě. Může se jich zúčastnit kdokoli starší 16 let, pokud je zároveň připraven komunikovat v cizím jazyce. Existují projekty i pro rodiny, seniory i lidi se znevýhodněním. Více informací a on-line přihlášku najdete na www.inexsda.cz. Můžete se také obrátit na Evu Mackovou (workcamp@inexsda.cz), která zajišťuje vysílání českých dobrovolníků na zahraniční workcampy.

vána a mohla jsem si být jistá, že postupuji správně. Jako první mě zaujalo Finsko a další dvě země, které jsem si zvolila, byly Belgie a Itálie. Finsko ale bylo mým favoritem.

Jet poprvé sám na workcamp do zahraničí je vždycky výzva, jak jste se jí postavil?

Agáta: Šla jsem do toho s tím, že každá zkušenost je dobrá. Nebojím se nových věcí a chtěla jsem ukázat, že dovedu více, než ostatní čekají. Jela jsem dělat něco pro dobrou věc a toho by se nikdo bát neměl. Pár obav jsem měla až na cestě, ale po příjezdu to ze mě všechno spadlo. Stačila první věta s ostatními dobrovolníky a já si uvědomila, že něčeho se

obávat bylo skutečně zbytečné.

Aneta: Jelikož to byl můj první workcamp, rozhodla jsem se jet se svou kamarádkou. Všechno bylo pro mě poprvé a beru to jako výbornou zkušenost. Nejen, že jsem se naučila si zařídit věci sama, ale také mě to posunulo dál. Poznala jsem nové přátele. Věci probíhaly bez stresu a já se tak moc těšila, až vzlétnu a poletím přes moře na sever.

Co vás na místě nejvíce překvapilo?

Agáta: Jestli mě něco překvapilo, tak to, že se sejde osm lidí z různých částí světa na jednom místě a budou si rozumět, jako by se znali několik let. Bylo pro mě neskutečné poznat tak jiné a zároveň stejné lidi. Slyšet jejich životní cesty a jejich zku-

šenosti bylo skutečně obohacující. Vážně bych nevěřila, kolik toho jeden workcamp člověku dá (v dobrém slova smyslu).

Aneta: Překvapilo? Jedině příjemně! Byla to láska na první pohled.

Co se vám během doby strávené na workcampu nejvíce líbilo?

Agáta: Každá vteřina měla něco do sebe. Byla to absolutně jiná atmosféra a každý moment jsem si užila.

Aneta: Možná to bude znít divně, ale já jsem byla spokojená se vším. Finsko a lidé, kteří tam žijí, jsou doslova úžasní. Nelituji, že jsem jela. Nelituji ani na minutu. Bylo to zatím to nejlepší rozhodnutí, které jsem udělala za svých sedmnáct let. Stýská se mi.

Splnily workcampy vaše očekávání?

Agáta: Absolutně ano.

Aneta: Splnily. Pomalu jsem si i myslela, že je to všechno jen sen, jako moc jsem byla šťastná, že mě přijali, ale pak mi časem začínalo docházet, že je to skutečnost a přesně to, co jsem si vždycky přála, stačilo se jen zajímat a něco pro to udělat. Výsledek pak stojí za to.

Co plánujete na příští léto?

Agáta: Samozřejmě další workcamp! Ráda bych zkusila něco mimo Evropu a něco na delší dobu.

Aneta: Jelikož už budu v maturitním ročníku, přemýšlela jsem o dvouměsíční práci au-pair v Británii. Chtěla bych si zase procvičit angličtinu. A to mi vlastně připomnělo, že Finové jsou v angličtině báječní a dorozumívali jsme se právě tímto jazykem. Když jsem přijela, upozorovala jsem na sobě, že má angličtina se zase o něco zlepšila! Ale pokud by to nevyšlo, volím další projekty skrze INEX–SDA a tentokrát dlouhodobější!

Co byste vzkázaly lidem ve vašem věku, co přemýšlejí o účasti na workcampu?

Agáta: Rozhodně se ničeho nebojte. Je to cesta k osamostatnění se a hlavně získání

Foto: Agáta Stejskalová

nových zkušeností. O jazyce ani nemluví. Angličtina za dva týdny mi dala více než tři roky ve škole. Jděte do toho, protože vám to dá životní rozhled a budete mít spousty zážitků! Když už máme tu možnost cestovat a poznávat, tak proč to nevyužít!

Aneta: Spoustu věcí. Ale shrnu to jen na tři slova: Neváhejte a jedte!

Agáta Stejskalová (17 let)

Agáta se ráda vzdělává, cestuje a kráčí do neznáma. Její největší sny jsou procestovat celý svět, naučit se italsky, umět surfovat a vylézt na Vesuv. Ráda by prožila svůj život akčně a je vděčná za všechny možnosti, které v této době máme. Studuje střední uměleckou školu, obor bytový design. Do budoucna by ráda zkusila studovat mezinárodní vztahy, politologii nebo cestovní ruch. Nemá strach jít do něčeho sama, protože strach je pro všechny největší překážka. Ve svém volném čase se věnuje józe, debatování, cestování a přátelům.

Aneta Černeková (18 let)

Aneta studuje na třinecké obchodní akademii – obor veřejnosprávní činnost a je ve třetím ročníku. Mezi její koníčky patří kresba, čtení, filmy, angličtina, americká historie a bez pochyb cestování a přátelé. Jelikož je spousta věcí, které má ráda, ještě přesně neví, kterou profesi by chtěla v budoucnu vykonávat, ale určitě to chce zkusit v zahraničí. To je jejím velkým snem.

RADOST MEZI PYTLI S PÍSKEM

Květen 2014. Bosna a Hercegovina, Srbsko a Chorvatsko se potýkají s největšími povodněmi od konce devatenáctého století. Některé klíčové komunikace jsou vyřazeny z provozu, řada domácností se ocitá bez vody a elektřiny, desetitisíce lidí jsou evakuováni. Do balkánských zemí směřuje mezinárodní pomoc, v okolí Bělehradu pomáhá i jednotka českých hasičů.

Do rekonstrukce postižených oblastí v rámci druhé vlny pomoci se neziskové organizace zapojují i prostřednictvím dobrovolnických projektů. O projektu v Srbsku se dozvídám dva týdny před jeho začátkem od svého známého přes Facebook. Přes veškerou kritiku, kterou na tuto sociální síť slýchám, oceňuji její nezastupitelnou roli v šíření podobných informací i zprostředkování kontaktu s přáteli ze vzdálených zemí a světadílů.

a vidět konkrétní výsledky.

Bez dlouhého rozmyšlení hned druhý den předkládám v práci troufalou žádost o poskytnutí volna a pak netrpělivě čekám na ortel. Všichni jsou naštěstí velmi vstřícní, a tak týden před odjezdem mohu začít zjišťovat možnosti dopravy na místo konání. Reakce mého okolí, kam a proboha proč najednou jedu, vesele odrážím s naprostým klidem a odhodláním.

Sraz je stanoven na první srpnové pondělí v šest hodin večer na autobusové zastávce v městečku Veliko Gradište, asi dvě a půl hodiny cesty od Bělehradu. Autobus je poloprázdný, a tak už cestou nesměle pokukujeme po okolních cestujících a v duchu tipujeme, kdo další vypadá podobně praštěně a vystoupí na stejné zastávce. Než nás vyzvednou vedoucí tábora, všichni se stihneme představit a obratem opět zapomenout jména ostat-

Foto: Petra Tacheci

O možnosti stát se dobrovolníkem jsem nikdy dřív neuvažovala a o Srbsku už vůbec ne – na mém seznamu přání spíš figurují místa jako Antarktida, Nepál či Rwanda. Ale nějak cítím, že po všech těch zoufale abstraktních mezinárodních jednáních, která jsem v posledních letech absolvovala, je tohle přesně to, co potřebuji a chci udělat – přiložit ruku k dílu

ních. Po etapách jsme převezeni do autokempu u Stříbrného jezera, který bude po další dva týdny naším domovem. Stříbrné jezero je vyhlášenou turistickou destinací, ovšem karavany i sociální zařízení silně připomínají první dovolenou u moře na počátku devadesátých let.

Později večer si znovu zkoušíme zapamatovat svá jména. Ivan, který už vedl

POPOVODŇOVÁ POMOC V SRBSKU

V květnu 2014 zasáhly území Chorvatska, Bosny a Hercegoviny a Srbska nejničivější záplavy za posledních víc jak 100 let. Postiženy byly až 2 miliony lidí, kteří byli odkázáni na pomoc vlád, armády a dobrovolníků. INEX–SDA se přidal ke zhruba dvacítce neziskových organizací, které se zapojily do nápravy škod v Srbsku a ve spolupráci se srbskou neziskovou organizací Young

Researchers of Serbia – Voluntary Service of Serbia vyslal v srpnu a v září 9 dobrovolníků na celkem 6 popovodňových workcampů. Ty se soustředily zejména na rekonstrukci veřejných míst, parků a břehů potoků a řek, uskutečnily se ale také kulturní a sociálně zaměřené workcamps, které se pokusily přinést do života povodněmi postižených obyvatel trochu rozveselení a zábavy.

Další den jdeme znovu podpořit ty naše siláky. Mají radost, že město ocenilo naši pomoc poskytnutím těžké techniky, takže práce nyní ubíhá mnohem rychleji.

Dokumentuji zrovna, jak kluci skládají pytle z palety na korbu nákladáku, když najednou slyším zděšený křik. Odtáhnou oko od foťáku a zjišťují, že mi ke kraji boty přijíždí ta samá ještěrka, kterou jsem před sekundou fotila ze sedmimetrové vzdálenosti. Uf, oddychnu si, to bylo teda štěstí. A pak, z naprosto nepochopitelného důvodu, začne couvat přímo na mě. Udiveně vnímám tu třítunovou váhu, jak pomalu najíždí na můj nárt, a bezmocně čekám, kam až bude pokračovat.

osm kempů, nás ujišťuje, že ačkoli si to teď nedokážeme představit, po dvou společně strávených týdnech se z nás stane rodina a bude pro nás velmi těžké se vrátit domů. Musím se tomu pousmát. Nicméně již krátce poté objevuji v Dánce Julii spřízněnou duši, souznění tak okamžité a celistvé, jaké jsem dosud nezažila.

Postupem času poznávám i další účastníky. Tichou Ellu, upovídanou Ninu, naivní Nurií, protřelého Fotise, zádumčivého Luigiho, všetečného Domenica... Naprosto rozdílné osobnosti z různých koutů Evropy, které se navzájem báječně doplňují a vytvářejí úžasný tým. Dva aspekty jsou však u všech stejné. Otevřené srdce a rozhodnutí využít svůj volný čas efektivním a užitečným způsobem tam, kde je třeba.

Do práce se vrháme s nadšením a plnou vervou. Holky vyfasují rukavice s kytičkami a kluci holiny (holky jsou vzorné a holiny mají vlastní). Čekají na nás tři tisíce značně zetlelých pytlů s pískem, které během nočního lijáku nasákly. Takže docela výzva. Prý to za tři dny zvládneme. Večer už všechny bolí záda, a tak se druhý den chlapi galantně ujmají těžké fyzické práce a kytičková polovička vyráží odklízet odpadky zavlčené na břeh Dunaje.

Můj andělíček strážný musí mít křídýlka úplně ušourané, ale nějak tu mašinu na konec zastaví. Pak jde všechno ráz na ráz. Palčivá bolest, představa rozdrčené nohy, loučení s ležením, převoz do nemocnice. A pak zčistajasna ta bolest jako mávnutím kouzelného proutku mizí a já se začínám smát na celé kolo. Víím, že budu zase v pořádku a že tohle je pouze další životní lekce, která mi nakonec přinese jen to dobré.

Po návratu do kempu ze mě pozitivní energie přímo srší a snažím se uklidnit šokované kamarády. Diví se, proč nejedu domů za svou rodinou. To mě ale ani nenapadne. Vždyť moje rodina je přece teď tady a cítím se v ní skvěle. Rychle se vra-

címe zpátky k práci. Jsem ráda, že mohu dál pomáhat alespoň rukama při výrobě pohlednic, dárků z recyklovatelných materiálů a obrovské mozaiky z přírodních materiálů pro sousední zaplavenou vesnici. Ve volném čase hrajeme hry, zpíváme a účastníme se místních kulturních akcí. A učíme se od sebe navzájem. Uklízet po sobě nádoby, třídít odpad, nahrazovat chemické výrobky přírodními. Díky pomoci ostatních se mohu i s berlemi zapojit do většiny aktivit.

Dny rychle ubíhají a kemp se blíží ke konci. Pytle s pískem jsou odvezeny, odpadky posbírány, vesničané navštíveni a obdarováni. Mise splněna. A pak to

přichází. Loučení, objímání, slzy. Musím se znovu zasmát, když si vybavím Ivanova slova před dvěma týdny. Vyplnila se do posledního písmenka. Ze Srbska si odvážím spoustu zážitků, zkušeností, nových poznatků a inspirace. A na oplátku tam již navždycky nechávám kus svého srdce.

Petra Tachecí

Vystudovala mezinárodní politiku a diplomacii a nadchla se pro životní prostředí, kterému se věnuje ve své práci. Její vášní jsou hory a cestování, miluje přírodu, hudbu a rozličné sporty. S INEX–SDA začala spolupracovat letos v létě, workcamp v Srbsku je její první zkušeností s dobrovolnictvím.

DEN OČIMA DOBROVOLNICE V KEŇSKÉM SIROTČINCI

První ranní paprsky začínají dopadat škvírami mezi prkennými dveřmi a jílovou stěnou dovnitř našeho domku. Je slyšet kokrhání kohoutů a bučení telát, což je pro celou vesnici znamení vstát a vykročit do nového dne. Část naší skupiny vyráží posbírat kousky dřeva a pod „sporákem“, uhněteným z hlíny, rozdělat oheň. Začínají s přípravou typického keňského čaje z čerstvě nadojeného mléka a zpracovávají těsto na místní mandazi, pokrm podobný českým koblíhám. Já se, společně s druhou částí skupiny, vydávám na každodenní výpravu pro vodu, která nám zabere přibližně hodinu. Cestou k prameni potkáváme skupinky malých, většinou bosých studentů v roztrhaném oblečení, jdoucích do školy často i kilometry ze vzdálených míst. Ovšem ne naštvaných, jak by se dalo předpokládat, ale s úsměvy od ucha k uchu a překypujícími nadšením, že se dnes ve škole opět něco nového naučí.

Během rána jsou naše čerstvé zásoby vody na svém místě, my máme plné žaludky, a tudíž do školy vyrážíme také. Děti si na naši přítomnost začínají pomalu zvykat. Ne, že bychom teď měli pozornosti málo, ale vzájemné seznámení během prvních dnů pro mě bylo opravdovým zá-

žitkem. Měli jsme totiž to štěstí, že jsme se dostali do míst, která nikdy žádný turista nenavštívil. Pro velkou část obyvatel a většinu dětí jsme byli prvními bělochy, které ve svém životě spatřili. Děti nás doslova obklopovaly. Chtěly se dotknout naší kůže a našich vlasů. Sama jsem viděla některé, se kterými jsem si potřásla rukou, čichat si o moment později ke svým prstům. Chtěly vědět, zda jsem na nich nezanechala nějakou vůni, jinou než tu, kterou znají. A jelikož jsme tu cizinci pouze dva, jsou tyto zážitky opravdu intenzivní.

Dnes se chystáme pokračovat ve výstavbě permanentních latrín, které jsme se jako workcamp rozhodli pro školu zprovoznit. Jáma, kterou jsme vykopali, už začíná být dostatečně hluboká a cihly se zdají být dopečené. Další surovinou, kterou budeme potřebovat, je písek. Ředitel školy nám oznámil, že je velká hromada dostupná ve vzdálenosti přibližně tří kilometrů od školy. Problémem však je, že nemáme jediný dopravní prostředek ani vozík. Jediné, co nás napadá, je vyslat všechny děti domů pro pytel od ryže. Později se společně se všemi 170 studenty vydáváme přenést hromadu písku. Vypadá to, že s třetí cestou už budeme mít písku na místě dostatek. Posíláme děti zpět do výuky a my společně pokračujeme se stavbou.

Foto: Veronika Marková

Po obědě je mi navrženo jít vyučovat matematiku. S pocitem, že na vysvětlování sčítání, odečítání a maximálně dělení v angličtině nebude nic těžkého, tuto nabídku přijímám. Děti jsou do výuky maximálně zapálené, v jednom kuse se hlásí, nevyrušují a hltají každé slovo. Já se však začínám stydět za své předsudky. Pozoruji, že se zde děti opravdu neučí triviální základy předmětů, ale vše naprosto stejně jako v rozvinutých zemích. Snažím se tedy vysvětlit některé příklady na výpočet rychlosti, dráhy a času. Převádění jednotek a úpravy rovnic začínají být s kombinací angličtiny poměrně složité, a tak raději přenechávám slovo místnímu učiteli. Jsem pevně rozhodnutá, že od teď budu učit už jen angličtinu.

K večeru se vydáváme na domluvenou návštěvu k opatrovníkům, kteří se starají o sirotky z naší školy. Již jsme dostali nesčetné pozvánky, a získali tak možnost poznat velké množství domácností. Vyslechneme si rodinný příběh a také vyprávíme o našich vlastních životech. Paní domu vytahuje zaprášenou krabici, ze které postupně vytahuje a oprašuje kokakolové nápoje, které má téměř každá domácnost schované a připravené na speciální příležitost. Na návštěvě se všichni příjemně bavíme, ale musíme se brzy rozloučit.

Foto: Veronika Marková

Foto: Veronika Marková

Cesta domů je dlouhá a také musíme šetřit síly na další plně nabitý den.

Při usínání se mi honí hlavou spousta myšlenek. Myslím si, že jsem to především já, kdo od tohoto projektu získává strašně moc. Mám příležitost seznámit se s lidmi,

kterí žijí naprosto odlišným způsobem života. Nemají v domovech elektřinu a tekoucí vodu. Všechny budovy jsou postaveny jen z bláta, stébel cukrové třtiny a s podlahou z kravského trusu. Také čas od času několik dní v kuse neji. Jenže přes-

to všechno si však dokážou udržet dobrou náladu a úsměv na tváři. Vědí, jak si naplno užít každý den. Tito lidé mě naučili vážit si všeho, co mám, a také poznat, co je v životě opravdu důležité.

Veronika Marková (21 let)

Veronika je studentkou VŠE, Fakulty informatiky a statistiky. Mimo IT se zajímá o fotografování a práci se zdravotně postiženými, se snahou propojit v budoucnu tato jednotlivá odvětví. Kromě projektu v Keni má za sebou již dva ve Španělsku, Německu, Spojených státech a jeden jako vedoucí na českém workcampu.

Foto: Veronika Marková

Foto: Veronika Marková

CO SE VÁM VYBAVÍ, KDYŽ SE ŘEKNE ŠVÉDSKO?

Mně už navždy to nejlepší. Většina lidí si představí husté lesy s jezery, losy a obchodní dům IKEA. Stejně myšlenky se mi honily hlavou, když mi INEX–SDA nabídlo účast na workcampu ve Švédském království. Ze začátku jsem váhala, jestli je to opravdu země, kterou bych chtěla navštívit, ale na konec ve mně zvítězil touha po poznání, a tak jsem v srpnu vyrazila na 15denní workcamp do malé vesničky jménem Bredsjo uprostřed Švédska.

a malin, to bohatě vynahradila. Překrásná příroda s jezery všude, kam se podíváte, se nedá popsat. To se musí vidět!

Jako dobrovolník jsem pracovala na místním festivalu, kde si lidé kupovali všelijaké druhy knížek od beletrie přes cestopisy. Naše práce spočívala v organizaci jako například rozdávání letáčků, servírování kávy, prodeji knih nebo navigování na parkoviště. Součástí festivalu bylo také divadelní představení, které připravila naše švédská organizace pro místní obyvatele. Nechyběla doprovodná hudba, tanec, zpěv a barevné kostýmy. Představení bylo úchvatné, jen mě mrzí, že jsem nerozuměla ani slovo. To mě ale přivedlo na myšlenku, že se začnu učit

Švédsky! Mimoto jsme pomáhali na zahradě švédské organizaci. Naučila jsem se stavět skleník, vyrábět truhlíky, přesouvat kůlnu a mnoho dalších.

Bylo to neuvěřitelných patnáct dní, které mě změnilo. Když se zamyslím nad tím, že jsem v polovině července netušila, co s načatými prázdninami, a teď vzpomínám na všechny krásné věci, co jsem prožila a zažila, připadá mi to jako krásný sen. Možná jsem se nezlepšila v angličtině tak, jak jsem chtěla. Možná jsem neudělala tak dobrý dojem, jak jsem si přála, ale definitivně jsem našla ráj na zemi. Byla to má první návštěva Švédska ale rozhodně ne poslední!

Gabriela Sabová (21 let)

Gabriela je studentkou VŠE, Fakulty mezinárodních vztahů – obor cestovní ruch. Kromě projektu ve Švédsku se také zúčastnila renovace na hradě Lohra ve středním Německu. Má ráda cestování, poznávání nových míst a kultur.

Musím říct, že to bylo jedno z nejlepších rozhodnutí, které jsem kdy udělala. Nechápu, z čeho jsem měla strach. Snad ze severské nevlidnosti? Ani náhodou! V životě jsem nepoznala tak milé, laskavé, vstřícné a sympatické lidi jako tam. Z ošklivého počasí? Po prvním týdnu, kdy jsem se koupala v jezeře a dokonce i opalovala venku, se počasí krapet zhoršilo, ale procházka po panenských lesích, kde rostlo nepřeberné množství hub, borůvek

WORKCAMPY V ČESKÉ REPUBLICCE

V ČR pořádáme ve spolupráci s našimi regionálními partnery každý rok více než 30 workcampů, kterých se účastní přes 300 dobrovolníků z různých zemí světa včetně ČR. Skupina 7–16 především mladých lidí žije po celou dobu trvání projektu společně a pracuje v dané komunitě na společensky prospěšném projektu. Podílejí se například na údržbě či opravách historických památek, ochraně životního prostředí, pracují s dětmi a seniory nebo se věnují bio zemědělství. Mnoho workcampů probíhá v malých obcích, kde dobrovolníci pracují ve veřejném prostoru a organizují různé aktivity spolu s místními lidmi, např. mezinárodní večery nebo sportovní utkání. Mezinárodní dobrovolnictví takto v sobě spojuje příležitost k poznávání různých kultur a možnost přímé pomoci místním komunitám.

Pro tyto projekty INEX-SDA školí ročně přes 60 dobrovolných vedoucích, kteří vedou mezinárodní skupinu dobrovolníků a stávají se prostředníky mezi dobrovolníky, místní partnerskou organizací a místními obyvateli. Podmínky pro vedoucí jsou: věk min. 18 let, komunikační úroveň angličtiny a účast na školení vedoucích, které probíhá vždy na jaře.

Pro více informací o projektech v ČR nebo o tom, jak se stát místním hostitelem, vedoucím či účastníkem workcampu, navštivte webové stránky www.inexsda.cz a sekci „Dobrovolnické projekty“ nebo kontaktujte Renatu Lupačovou na adrese projekty.cr@inexsda.cz.

CHCETE ZORGANIZOVAT WORKCAMP VE VAŠEM MĚSTĚ? PORADÍME VÁM!

Všechno začalo během našeho workcampu na Taiwanu. Říkaly jsem si, že když mezinárodní workcamp zvládli uspořádat i poměrně neorganizovaní Taiwanci, musíme to zvládnout i my. Od začátku nám bylo jasné, že se workcamp bude konat v našem rodném městě Písku, které se nám podle našich předchozích zkušeností zdálo ideální. I ubytování s veškerým zázemím v místní základní škole J.K.Tyla byla naše první volba, protože zdejší pan ředitel byl před lety naším třídním učitelem.

Nabízet práci prakticky zadarmo se ukázalo jako větší problém, než by se na první pohled zdálo. Nejdříve jsme zkusily štěstí „na městě“, kde nás odkazovali na další odbory a výbory. Toto obcházení nám zabralo několik měsíců, protože je samozřejmě nutné si sjednat schůzku, na které jste oboznámeni, že bohužel zdejší oddělení vám nemůže pomoci, ale že na jiném by to možná šlo. Po několika neúspěšných pokusech, bezúčelných schůzkách a e-mailech jsme uvážily, že musíme hledat štěstí jinde.

Díky workshopu pro organizátory workcampů pořádaném INEXem jsme se dozvěděly o českém workcampu na židovském hřbitově ve spolupráci s Židovskou obcí. Protože v Písku máme také jeden židovský hřbitov, nabídly jsme naši pomoc Mataně, která židovský majetek spravuje. Ukázalo se, že spíše než o pomoc na hřbitově mají zájem o rekonstrukci písecké synagogy, a tak jsme souhlasily s týdenní prací pro synagogu. Na druhý týden byla domluvená práce pro školu, která nám na oplátku poskytla zdarma ubytování.

Původní záměr byl, že budeme učit děti z letního tábora mluvit anglicky a připravovat pro ně krátký program. Vzhledem k neočekávaně nízkému zájmu musela ale škola tábor zrušit a nám nezbývalo než se snažit na poslední chvíli připravit pro dobrovolníky náhradní řešení, abychom alespoň částečně zachovaly původní náplň práce popsanou v infosheetu.

Byl už červenec a my jsme odjízdu na workcamp na Island. Jako jediná možnost se jevila mateřská školka, která má děti na starost i přes prázdniny. Paní učitelky nám vyšly vstříc a nechaly nás připravit dva dopolední programy pro přibližně pětileté děti. Nejdříve jsme si samozřejmě myslely, že připravit dva tříčtvrté-

hodinové programy pro děti z mateřské školky nebude žádný problém. Ukázalo se ale, že i namotivovaní dobrovolníci měli nemalý problém! Když jsme na konci druhého týdne společně opouštěli zcela vyčerpání školku, byli jsme jediné rádi, že se taková dopoledne konala jen dvě. Ale co se týče dětí, ty vypadaly nadšeně!

Mezi největší problémy s přípravou vlastního workcampu hned po sehnání práce patří financování. Matana nám samozřejmě za naši týdenní práci poskytla nějaké peníze, ale potřebovaly jsme náš rozpočet ještě o něco navýšit. Proto jsme se obrátily na místní firmy a žádaly je o příspěvek na dobrou věc. Rozhodly jsme se vybrat ty, k nimž máme i nějaký osobní vztah, protože lidé obecně neradi podporují věci, o kterých nic neví. Tak se nám postupem času podařilo nasbírat dostatek peněz nutných pro přežití.

Celkově se workcamp „Summer in historical Písek“ určitě vydařil. Až na jednu účastnici z Ruska, která celý první týden chtěla odjet domů, protože se jí na její první zahraniční cestě neskutečně stýskalo, byla spolupráce se všemi dobrovolníky bezproblémová. To samé platilo i pro místní partnery, v což jsme během příprav často ani nedoufaly. Přestože jsme byly v Písku úplně první, kdo se do podobné akce pustil, a mnozí neočekávali, že se nám to podaří, mohli by se podobný workcamp uskutečnit i v budoucnu!

**Tereza Bártíková
Marie Sádlová, Martina Sádlová**

ZÁKLADNÍ ŠKOLA V PÍSKU OTEVŘELA DVEŘE DOBROVOLNÍKŮM ZE SVĚTA

Základní škola J. K. Tyla se letos zapojila do spolupráce na mezinárodním workcampu Summer in Historical Pisek. Když se ohlédnete zpět na podzim 2013, kdy Vás dvě bývalé žákyně a aktivní dobrovolnice oslovily s nabídkou spolupráce, co rozhodlo, že jste myšlenku workcampu podpořili?

Právě osobnosti obou koordinátorek, mých bývalých žákyň. Jsem rád, když se žáci do školy vracejí, když s ní spolupracují. Navíc mi byla sympatická myšlenka dobrovolnictví. Když se někdo rozhodne

letět na vlastní náklady přes půl světa, aby někde zadarmo pracoval, nedá se říct ne. Od kývnutí na spolupráci do příjezdu dobrovolníků uplynulo téměř třičtvrtě roku. Co všechno musela ZŠ J. K. Tyla udělat, aby se workcamp konal?

Zajistit místo pro ubytování (školní družina, tělocvična) a místo, kde si účastníci sami vaří (školní kuchyňka). Najít vhodnou práci a připravit vstupní školení bezpečnosti při práci (i v anglické mutaci). A v neposlední řadě říci o akci kolegům a kolegyním.

Dobrovolníci z workcampu pomáhali také v areálu školy. V čem byla jejich činnost přínosná?

Udělati spoustu práce, ušetřili jsme provozní náklady. Navštívili děti v mateřské školce, připravili multikulturní program, děti slyšely, že angličtina opravdu slouží ke komunikaci.

Nedílnou součástí workcampu je setkávání dobrovolníků ze zahraničí s místními lidmi a učení se od sebe navzájem. Jak se podle vás podařilo tuto stránku naplnit? Projevovale píscká veřejnost zájem o kontakt s dobrovolníky ze zahraničí?

U nás se konal international evening a účast i náplň byla dobrá. Víím, že se mnozí kolegové a kolegyně dali s dobrovolníky do řeči a navázali neformální přátelství. Propagaci výrazně pomohly články v místním tisku.

Kdybyste měl něco vzkázat dalším školám, které mají zájem o hostování podobného mezinárodního projektu, co byste řekl?

Pokud máte rádi mladé lidi, rádi cestujete, ochutnáváte, mluvíte anglicky a rádi pomůžete škole, jděte do toho. Stejně jako ředitel trávíte ve škole celé léto, tohle bude zpestření.

Mgr. Pavel Koc, ředitel

POSTAVME ZEĎ, UVAŘME PIVO – ROZHOVOR S VOJTOU SIGMUNDEM, VEDOUČÍM WORKCAMPU V CHŘÍČI

Jak ses dozvěděl o možnosti stát se vedoucím workcampu v Chřící a co tě motivovalo se jím stát?

Dozvěděl jsem se o tom na Facebooku, kde jsem fanoušek INEXu. Tam byla informace o tom, že se můžu přihlásit do databáze vedoucích workcampů. Motivovalo mě to, protože mě zajímá, jaké jsou možnosti svépomocného stavění nebo participace na různých stavbách pro dobrovolníky nebo i znevýhodněné, třeba lidi dlouhodobě nezaměstnané apod. Jsem architekt a tímhle tématem se také zabývám v rámci doktorandského studia na škole, kde mám podobné téma – jak se dá kombinovat sociální bydlení a svépomocné stavění. Chtěl jsem zjistit, jestli je možné, aby nekvalifikovaní lidé pracovali na stavbě. Jestli to funguje, jaká jsou negativa a pozitiva tohoto konceptu. Také mě ve výsledku hodně lákalo tohle místo, takové pozitivně vnímané. Lidi jsou

nadšení to tady nějak pozvednout, aby se na vesnici něco dělo. To, o co se snaží, mi přijde skvělé.

Co pro tebe bylo během workcampu největší výzvou?

To je dobrá otázka, nad kterou jsem ještě nepřemýšlel. Myslím si, že největší výzva pro mě byla a ještě pořád je nějak organizovat volný čas ostatních. Nedomyslel jsem si představit, jak to bude. Mám radši, když se zábava vytváří živelně sama. Měl bych zorganizovat turnaj ve fotbale, všichni by do toho šli. Je to výzva, co je ještě přede mnou.

Co tě na workcampu nejvíce překvapilo?

Asi mě překvapilo, jak jsme se zapojili do místní komunity. Sdílíme kuchyň a koupelnu se správcovskou rodinou, žijeme s nimi dohromady. Nečekal jsem, že to bude až tak propojené a je to samozřejmě pozitivní. Pro ně je to možná trochu náročnější. A pak mě překvapilo, kolik nám na začátku dávali jídla. Furt do nás cpali strašně moc jídla. (...) Teď už mi to přijde normální. A pak asi účastníci z Francie, že je to pořád baví a jsou v pohodě, vtipkují při práci. Je tu taková dobrá nálada. To mě

O PROJEKTU

Workcampu s názvem Renovation of Old Brewery Chric (21. 9. – 6. 10. 2014) se zúčastnila nezvyklá skupinka dobrovolníků – pět Francouzů a dva Češi. Sešli se díky spolupráci INEX–SDA s českou organizací Propolis a francouzskou organizací UNAREC. UNAREC ve Francii pracuje s lidmi postiženými dlouhodobou nezaměstnaností například tím, že jim nabízí účast na různých dobrovolnických či vzdělávacích projektech. V Chřící tak skupina pomáhala s rekonstrukcí historického pivovaru a přitom se učila používat tradiční zednické techniky, třeba metodu suchého zdíva. Všichni dobrovolníci spolu komunikovali francouzsky a pracovali pod vedením odborného lektora. Podobné dobrovolnické projekty zapojující znevýhodněné i neznevýhodněné lidi jsou v Evropě stále častější a v této oblasti se do budoucna bude profilovat též INEX–SDA.

Foto: Vojtěch Sigmund

překvapuje, protože v práci to většinou není tak zábavné.

Jaká byla pro tebe jako vedoucího nejtěžší chvíle?

Myslím, že je někdy malinko těžké všechno zorganizovat. Ostatní si zvykli, že jim všechno přeložím, takže slyším pořád: „Vojta, Vojta, potřebuju tohle, potřebuju tamto.“ Někdy už je toho na mě trochu moc. Několik lidí najednou chce, abych jim něco přeložil. Přitom jde o věci, které by možná už zvládli sami říct. Zvykli si, že jim všechno zařídím, což taky dělám. Snažím se o to, ale někdy to taky nejde.

Co sis naopak nejvíce užil?

Já to vnímám jako celek, takže asi nelze vypíchnout nějakou jednotlivou věc. Užili jsme si výlet do Prahy, to bylo fajn. Doufám, že si to účastníci užili víc než já. Já přece jenom z Prahy pocházím, takže pro ně to musel být mnohem větší zážitek. Když jsme hráli pétanque, byla taky zábava.

Splnil workcamp tvoje očekávání?

Jsem teprve v půlce, takže zatím ještě nevím. Prozatím ano, ale vlastně nevím, jestli mám nějaké očekávání. Beru to spíš jako misi, kterou chci dotáhnout do konce. Chci, abychom postavili zeď, aby účastníci odjeli spokojení, nezranění a aby si udělali nějaký obrázek o České republice. Pro mě je důležité získat zkušenosti a třeba kontakty na další lidi, kteří se podobným činností věnují. Z tohoto pohledu projekt plní očekávání velmi.

Jaké máš plány do budoucna?

Kdybych se mohl do budoucna více věnovat aktivitám svépomocného stavění a různým stavbám, tak bych byl rád, ale je potřeba zajistit, abych měl nějaký příjem. Zkombinovat to tak, abych se mohl věnovat těmhle aktivitám a zároveň se uživil. Co bys vzkázal lidem, kteří přemýšlejí o tom, že by se mohli stát vedoucím workcampu?

No ať to udělají a ať přijedou do Chřící. Tady je pohoda.

Vojtěch Sigmund (33 let), architekt

FOTBAL PRO ROZVOJ

Již devátou fotbalovou sezónou proběhla osvětová kampaň Fotbal pro rozvoj, kterou realizuje INEX–SDA ve spolupráci s keňskou organizací Mathare Youth Sport Association (MYSA). Projekt Fotbal pro rozvoj, jehož patronem je bývalý český fotbalový reprezentant Tomáš Ujfaluši, se snaží prostřednictvím fotbalu sblížit mladé lidi z různých sociálních skupin a přiblížit jim globální problémy dnešního světa. S myšlenkou kampaně přišel Robin Ujfaluši, bratranec Tomáše, který se v roce 2006 coby dobrovolník vydal na stáž do keňské metropole Nairobi, kde se setkal s aktivitami místní organizace MYSA, jež byla mimo jiné dvakrát nominována na Nobelovu cenu za mír. Způsob, jakým MYSA využívá fotbalu jako vzdělávacího prostředku, se Robinovi natolik zalíbil, že se rozhodl přenést tento koncept do České republiky. Během měsíční osvětové kampaně se napříč celou Českou republikou vydává česko-keňský tým dvanácti ambasadorů s cílem motivovat mladé lidi, aby se aktivně zajímali o dění ve svém blízkém okolí i ve světě. Projekt je dlouhodobě realizován díky prostředkům České rozvojové agentury a Ministerstva zahraničních věcí v rámci Programu zahraniční rozvojové spolupráce ČR.

Do letošního ročníku kampaně Fotbal pro rozvoj se zapojila fotbalová dvanáctka ambasadorů z Keni a České republiky. Kdo letos vlastně kopal za lepší svět? Jaký je jejich vztah k fotbalu? S jakými očekáváními ve skutečnosti vstupovali do kampaně? To vše ještě před výkopem kampaně zjišťovala Natálie, členka mezinárodního fotbalového týmu. Nahlédněte proto zpět do devátého ročníku kampaně Fotbal pro rozvoj skrze výpovědi jednotlivých ambasadorů.

Představení ambasadorů

1. Co pro vás znamená fotbal?
2. Jaké jiné aktivity kromě fotbalu děláte ve svém volném čase?
3. Co očekáváte od tohoto projektu?

Schanizer (Judith) Clyde

1. Fotbal pro mě znamená především zábavu, protože ho nehraji pouze pro vítězství, ale hlavně proto, abych si to sama užila.
2. Chatování, plavání a módní trendy.
3. Chci se dozvědět více o českých lidech, být taky více sebevědomá, především při veřejných workshopech. Navíc mě láká být také dobrým příkladem pro ostatní.

Ajka Štindlová

1. Fotbal pro mě znamená zábavu, odpočinek a příležitost k seznámení se s novými lidmi (třeba i s těmi, co mluví jiným jazykem).

2. Přírodu, hory, zvířata, hudbu, vesmír, focení, poznávání nových míst a lidí, učení se novým dovednostem, baví mě mluvit cizími jazyky, potápění, týmové hry a mnoho dalšího.
3. Čekám, že se něco naučím a dozvím! Mimo to doufám, že se nám podaří šířit myšlenku projektu mezi veřejnost a přitom za celý měsíc získáme nespočet úžasných vzpomínek.

Natálie (Nessi) Rotterová

1. Pro mě fotbal představuje zábavnou aktivitu, při které jsem schopna na všechno zapomenout a soustředit se pouze na hru.
2. Co mám ráda kromě fotbalu? Snad úplně všel! Tanec, zpěv, hudbu, kulturu, přírodu, poznávání nových lidí, hraní na violoncello, psaní textů, poezie, článků, atd.
3. Od tohoto projektu očekávám, že se dozvím více o aktuálních sociálních problémech nejen v ČR, ale i v Africe (Keni), keňské kultuře, mých spoluhráčích a ještě mnohem více!

Austin Dimitry Junitry

1. Fotbal je pro mě hlavně sportem, kde může hrát maximálně 22 hráčů.
2. Baví mě být dobrým trenérem. Mimoto mám rád tanec, zpívání, cestování anebo poslouchání dobré hudby.
3. Jednoznačně se chci dozvědět více o české kultuře a vlastně o tomto projektu. Kromě toho se těším na nová přátelství.

David (Dadinho) Pulgret

1. Tak určitě,... Fotbal pro mě především znamená oddych od každodenních starostí, takový duševní i psychický relax, zkrátka odpočinek. Mám ho rád především pro svou kolektivnost, krásné góly a zápal diváků, ale, jak jsem již uvedl, hlavně pro ten psychický odpočinek.
2. Tak určitě,...Dobré jídlo, punkovou hudbu a v neposlední řadě ostatní sporty, jako například florbal, hokej nebo badminton.
3. Tak určitě,...Nejen, že se nám podaří dostat rozvojovou problematiku do podvědomí širšího okruhu lidí, ale snad tento projekt obohatí i nás ambasadory, když tomu půjdeme naproti a dáme do toho srdíčko. Věřím, že budeme mít štěstíčko a vše se podaří.

Paulyn Turghurel

1. Fotbal je hra, kterou hrají lidé, kteří tuto hru milují, a většinou maximum této hry je 22 a minimum 5 hráčů.
2. Plavání, tanec, poznávání nových zajímavých a hlavně motivovaných lidí, vtipkování, dobrodružství a ze všeho nejvíc snad zábava
3. Očekávám hlavně nové nápady a znalosti, které si vezmu s sebou zpátky do Keni, pak třeba nová dobrodružství, zábavu...

Martin (Hamster) Křeček

1. Pro mě je to hra, při které mohu být se svými přáteli a zároveň se dobře bavit!
2. Kromě fotbalu by to byly například jiné sporty jako je třeba hokej, florbal, snowboarding, také hudba, hlavně hraní na bubny, dále pak cestování a seznamování se s novými lidmi.
3. Očekávám, že se naučím něco nového od lidí z Keni – mám na mysli jejich zvyky a kulturu, dále očekávám, že si vytvořím nové přátele a spojím se s různými lidmi právě skrze fotbal.

Gerishon Ngaiywa Chere

1. Fotbal je pro mě celosvětově známá, pro jiné oblíbená hra.
2. Fotbal zabírá veškerý můj čas, jelikož pracuji jako fotbalový trenér dívčího mužstev od 8 do 18 let.
3. Očekávám, že se mi dostane více teoretických a praktických znalostí, a poznám nové přátele nejen na fotbalových trávnících.

Radka (Radinha) Filusová

1. Fotbal pro mě znamená radost z týmového ducha a ze hry.
2. Kromě fotbalu ráda cestuji (a to většinou bez nějakých konkrétních plánů, neboť tak vznikají ty nejlepší příběhy). Dále ráda trávím čas s kamarády (i pod hvězdami), jezdím na snowboardu a ráda se učím cizí jazyky.
3. Očekávám, že se na kampani naučím mnoho nových věcí (nejen o keňské kultuře), že poznám nové lidi, a že v praxi uvidím fair-play a to, jak může kampaň změnit pohled lidí a přinést tak změnu.

Rocafela (Rocaz) Concecao

1. Pro mě je fotbal hrou nejvíce známou po celém světě s různými taktikami, technikami a dovednostmi
2. Sledování fotbalu. To přímo miluji.
3. Chtěla bych hlavně získat nové dovednosti, znalosti o konceptu fair play fotbalu. Dále se očekávám, že se mi během kampaně dostane nepřeborné množství skvělých nápadů a názorů.

Hanka (Hankikha) Kavická

1. Pro mě je to hra, která spojuje lidi. Je to jedna z mnoha věcí, jak naučit lidi spolupracovat, pracovat v týmu a chovat se férově.
2. Kromě fotbalu je to jakýkoli jiný pohyb nebo aktivita, kterou můžu dělat buď sama, nebo s ostatními lidmi. Mám také ráda tanec, cestování a poznávání nových lidí.
3. Očekávám, že si rozšířím obzory, více si uvědomím rozdíly mezi kulturami a možná (nejspíš) to pozmění mé cíle a uvažování o světě.

Foto: Martin Jakub

FOTBALEM ZA LEPŠÍ SVĚT

Od 12. června do 13. července proběhl letos již devátý ročník kampaně Fotbal pro rozvoj. K česko-keňskému týmu dvanácti ambasadorů, který zavítal do sedmi regionů, se během Akčního měsíce kampaně celkem připojilo šedesát osm fotbalových družstev a šest set návštěvníků z řad fotbalových hvězd, umělců, dobrovolných hasičů, dětí z nízko prahových klubů a mladých lidí z různých sociálních skupin. Do letošní kampaně se podařilo zapojit i jedenačacet organizací z neziskové, státní a soukromé sféry. V čem byl devátý ročník kampaně specifický? na co se můžeme těšit do budoucna? Přečtěte si krátký rozhovor s koordinátorem kampaně Štěpánem Kynclem.

Foto: INEX-SDA

Štěpáne, devátý ročník kampaně Fotbal pro rozvoj je úspěšně za námi. Jak ho celkově hodnotíš a co bylo letos nového?

Letošní kampaň čekalo pár příjemných novinek, a to především v podobě nových regionů. Poprvé v historii jsme navštívili například Plzeň, která nás přivítala s otevřenou náručí. Začátky jsou vždycky těžké, ale Akční den v Plzni se podle mého názoru

náramně povedl. Jinak musím uznat, že je při počtu tolika zúčastněných regionů, organizací i týmů velmi složité hodnotit kampaň jako celek. Hlavní je, že nás nepotkalo žádné vážné zranění, že se nikdo nepoprál (ani na hřišti, ani mimo něj) a že nás počasi zlobilo jen sporadicky. Musím tedy letošní ročník hodnotit jako úspěšný.

Toto byl tvůj první ročník s kampaní v roli koordinátora. Řekni nám, jak ses ke kampani vlastně dostal?

Kampaň Fotbal pro rozvoj byla pro mě úplně první životní dobrovolnickou zkušeností. V roce 2009, kdy jsem s INEX-SDA plánoval svojí první cestu do zahraničí v rámci krátkodobého workcampu, jsem byl v rámci hromadné výzvy osloven tehdejšími koordinátory Pavlem Žwakem. Hledali dobrovolníky na pomoc organizaci pražského Akčního dne. Dobrovolnictví spojené s fotbalem? Už tehdy jsem nemohl odmítnout.

Sám aktivně hraješ fotbal, co tě na tomto sportu baví nejvíc?

Momentálně mě na fotbale nejvíc baví jeho schopnost přesahu mimo hřiště, úžasný potenciál stát se komunikačním prostředkem mezi různými skupinami lidí. Ale kdybych měl zůstat jen na hřišti? Možná jsem fotbalový unikát, ale už dávno jsem zjistil, že mnohem víc než dávat góly mě baví na ně přihrávat. Nejvíc mě totiž baví pocit sounáležitosti s ostatními spoluhráči. Když berete fotbal z individuálního pohledu, nemůžete mnoho dokázat. Týmovost je základ a dnešní moderní fotbal, např. vítězství Německa na posledním mistrovství světa, to jen potvrzuje. Není pro mě nic fotbalově příjemnějšího, než po krásné kombinaci přihrávat před prázdnou bránu soupeře.

Co se podle tebe za poslední roky, kdy spolupracujete na kampani, změnilo?

Změnilo se mnoho. V první řadě se změnil koncept spolupráce s keňskou or-

ganizací MYSA, která po deváté vyslala tým šikovných fotbalistek a fotbalistů. Již třetím rokem však nereprezentovali pouze Keňu, ale spojení se do jednoho týmu s dalšími lidmi z řad české mládeže reprezentovali především mezinárodní spolupráci. Myslím, že během těch posledních tří let se povědomí veřejnosti postupně mění. Kamkoliv jsme z počátku přijeli, středem zájmu byli především keňští členové týmu a Češi byli často přehlíženi. V posledním ročníku jsem však cítil, že se okolí o českou část výpravy zajímalo mnohem více a tito mladí lidé z různých koutů České republiky, kteří za sebou nechali obrovskou spoustu práce, byli konečně vnímáni jako nepostradatelná součást týmu. Tím bylo posíleno vnímání spolupráce napříč kulturami a národy, což je jedním z našich hlavních cílů kampaně.

Protože kampaň trvá téměř celý měsíc, musíš být plný krásných zážitků. Který nejsilnější si spontánně vybavíš jako první?

Za nejsilnější zážitek považuji vítězství týmu mláďenců z Výchovného ústavu Pšov v boji o hlavní fair play trofej na turnaji v Nepomyšli. Tito chlapci s pohnutými osudy reprezentovali myšlenky fair play jako nikdo před nimi. Myslím, že většinová společnost mládež z podobných institucí automaticky odsuzuje a dává jim malou šanci na zapojení do běžného života. Oni však na našich turnajích každoročně dokazují svou vnímavost a otevřenost. Jejich letošní vítězství hlavní trofeje bylo naprosto jednoznačné a zaslužené. Momenty jako je ten, kdy tým z pšovského ústavu zvedá nad hlavu pohár Fair play, mě naplňují energií a motivací.

Jaká je tvá vize projektu do budoucna? Kam bys chtěl projekt v příštích letech směřovat a na co se můžeme v příštím roce těšit?

Nápadů mám spoustu, musím se však snažit držet při zemi. V zásadě mám ale dvě hlavní vize. Tou první je celosezonní projekt, tedy posílení kontinuální spolupráce s regiony napříč celým rokem. Cítím, že bychom se společně mohli potkávat častěji. Další vizí je dostat projekt na mezinárodní úroveň, propojovat v rámci různých fotbalových turnajů a utkání s dalšími evropskými institucemi a projekty. To je právě jedna z novinek, na kterou se snad můžeme v příštím roce těšit. Především však očekáváme jubilejní desátý ročník kampaně, tudíž by bylo ostudou, kdybychom to velkolepě neoslavili.

Štěpán Kyncl

je od roku 2014 koordinátorem projektu Fotbalu pro rozvoj. Na projektu se v dřívějších letech podílel jako ambasador a dobrovolník v organizačním týmu.

KVÍZ FOTBALU PRO ROZVOJ 2014

1. Projekt Fotbal pro rozvoj využívá během Akčního dne konceptu „F3“. Víte, co tato zkratka v praxi a pro samotnou kampaň znamená?

2. Letošní ročník kampaň měl „pološkové“ dostaveníčko na jednom malebném statku. Uhádnete, kde se letos ambasadoři usídlili, aby nabrali síly do druhé poloviny kampaň?

3. Vítězem v boji o Putovní pohár fair play se v Plzni po zásluze stalo mužstvo Kačaba. Víte, co ono slovo znamená?

4. Patron projektu Tomáš Ujfaluši se letos účastnil 2 Akčních dnů. Kromě zahájení kampaň v Praze zavítal i do dalšího regionu. Kterého?

5. O slavnosti výkop na plzeňském Akčním dni se postaral útočník FK Viktorie Plzeň. Poznáte, o koho se v červenošedém dresu jedná?

6. Ne každému se v Keni poštěstí vlastnit opravdový fotbalový míč. Těm nejšíkovnějším postaći pro výrobu čutací meruny i obyčejný igelitový pytlík. Víte, jak se tento fotbalový míč z igelitu ve svahilštině jmenuje?

7. Už potřeby jste se mohli zapojit do kampaň společně s česko-keňským týmem ambasadorů. Pamatujete si ještě, jak se letošní fotbalové mužstvo oficiálně jmenovalo?

8. Každý pořádný fotbalový zápas se během Akčního dne neobejde bez určení fair play pravidel. Tipnete si, o které pravidlo se jedná tentokrát?

1. Pod zkratkou „F3“ se neskrývá nic jiného než předzápasová diskuze, v rámci které se obě mužstva stanoví pravidla v duchu fair play, samotný zápas a po-zápasová debata, jejíž smyslem je reflektovat útoky a debatovat o tom, jak koncept fair play fotbalu přenést do běžného života každého z nás.
2. Místem zaslouženého odpočinku se stal rodinný statek ve Valci.
3. Byť možná překvapivě, slovo Kačaba je složeninou tří slov – Kávový, Cajový a Baru. Kačaba je plzeňský podnik, kde Vás obslouží lidé s postříženými Tomáš Ujfaluši pocítí svoji návštěvou městy Nepomyšl, kam rovněž našel cestu i zakladatel projektu Robin Ujfaluši.
4. Fotbalistou plzeňské „Viktorky“ je Stanislav Těcl, člen širšího kadru české fotbalové reprezentace.
5. Juvala ball. Stačí trochu trpělivosti a za 20 minut je nový fotbalový míč na světě.
6. Letošní fotbalová dvadácťka se jmenovala HAKUNA MATATA, což ve svahilštině znamená „žádný problém“.
7. Oba týmy se domluvili na tom, že v případě vstřelené branky na jakékoli straně bude následovat společná oslava gólu symbolicky na půlce hřiště.

SMALL STEP – BIG ACTION

It's almost the end of September, it's already cold outside. I'm sitting at the computer in INEX office, looking through the window and remembering what happened this summer.

Two months have passed since the project finished, but it left an indelible mark on my life. Memories of rushing to train stations to buy tickets, worrying about missing our train, cooking meals together; ambassadors, moving chaotically from room to room preparing for going on the field; sparkling faces of kids seeing the ambassador's team coming to the field; trying to seize the moment and freeze it on camera...

EVROPSKÁ DOBROVOLNÁ SLUŽBA

Rokem 2013 skončila dosavadní podoba EVS (European Voluntary Service), která byla součástí evropského programu Mládež v akci (2007–2013). Dobrovolníci měli díky tomuto programu možnost strávit až jeden rok v zahraničí s finanční podporou Evropské unie.

Během sedmiletého období INEX–SDA vyslal téměř 200 dobrovolníků na různé EVS projekty po celé Evropě – někteří pracovali s dětmi, se starými lidmi, jiní v informačních centrech nebo třeba v přírodě, na ekologických či osvětových projektech... Velmi důležitou součástí programu byl jeho vzdělávací rozměr – aktivity neformálního vzdělávání, přípravná a evaluační školení.

Ve stejném duchu bude EVS pokračovat jako jedna z aktivit nového sedmileté-

ho programu Evropské komise s názvem „Erasmus +“. Došlo ke snížení věkové hranice a do projektů EVS se mohou zapojit mladí lidé ve věku 17 až 30 let.

Informace o EVS a programu ERASMUS+ najdete na www.naerasmusplus.cz.

Aktuální nabídku volných projektů a informace o tom, jak se přihlásit, najdete na našich stránkách: <http://www.inex-sda.cz/cs/dobrovolnictvi/evs/Evropska-dobrovolna-sluzba>

Pokud se chcete dozvědět víc, pište na evs@inexsda.cz, Nikolovi Zdraveski.

Program
Mládež
v akci

Foto: Tornike Toradze

This one month will always stay in my memory. It changed my views, taught me a lot, gave me a unique experience; with all of this, it has changed me.

I would like to share with you, the story of the first action day that took place in Ostrava.

It was unique and simply unforgettable.

At nine o'clock in the morning, everyone had finished breakfast and was starting to prepare for the first action day in the campaign.

Finally, after hours of preparation in Kostecke Horky, the team was ready to make first action day. The school hall

where we were living was filled with youth. Everyone was busy, getting ready. There was a group of young girls, jugglers, and a group of dancers and several football teams.

Outside, people were starting to arrive. Space was packed. A lot of activity was happening: here was an area of clowns, with shiny costumes and happy faces; they built a slackline and were teaching children to walk on it. There was the young girls' marching team, throwing marching sticks high in the sky. Here was the recreation zone with a grill and a barbecue; and a small guy, a 10 year old boy with a serious face, standing at the DJ's deck beating out groove in the air. There was the stand

with African drums and tam-tams with a hippie guy playing on it and welcoming everyone to join; and a lot of people did join, as did yours truly.

Soon all the teams gathered on the field. Ambassadors explained the 'fair play' rules. The team of ambassadors 'Akuna Matata' made an official opening ceremony: a small performance of African dance and songs. Everyone was excited and eager to see a live performance of an African-Czech team dancing.

And then the sound of a whistle cut through the air and the action began.

There were 15 teams playing against each other. But it weren't ordinary football matches; there were other values and credit than just scored goals. Players were respecting each other. Participants were coming up with fair play rules. Both teams were applauding and celebrating for each and every goal during the match.

The air was fresh and warm, early summer weather, the sun bright and big, and the atmosphere there, happy and soft that was coming from the children running around with big bright smiles spread from ear to ear, laughing and giggling.

As the evening approached, and the sun hid behind the tall trees, all the matches were played, a lot of goals scored, and all the respect given. You could see children walking with their parents, with faces full of excitement and joy.

I knew it was a good beginning, the first action day finished, but it was just the start.

Tornike Toradze

EVS Volunteer in INEX–SDA from Georgia

S PROJEKTEM NA DEN

Na Den má za sebou první rok

Pro nováčky i ostřílené dobrovolníky INEX–SDA je ponávratový večírek v HUBu již tradičně místem, kde mohou načerpat inspiraci, sdílet zážitky z léta a poohlédnout se po dalších aktivitách na novou sezónu. To byl i případ naší pracovní skupinky, která se s vizí realizace dobrovolnických akcí na jeden den dala dohromady právě na loňském ponávratovém večírku a od té doby ušla velký kus cesty. Za poslední rok se nám podařilo posunout ze skupinky kamarádů a nadšenců pro věc do fungujícího dobrovolnického týmu, který pracuje na rozvoji vlastního projektu, při jehož realizaci se vzdělává, získává praxi a zároveň přispívá k popularizaci dobrovolnictví a neziskového sektoru v ČR.

Na Den krok za krokem

Od ideje „mikroworkcampů“, jak zněl původní pracovní název projektu, prošel Na Den celou řadou změn, došlo k ustanovení názvu, tvorbě grafiky, vymezení konkrétní podoby dobrovolnického dne i rozšíření povědomí o projektu do všech koutů ČR. V rámci našich schůzek se bavíme vymýšlením strategie, plánováním akcí, řešením propagace i zajištěním financování. Pustit se do vlastního projektu nebyla vždy procházka růžovým sadem, setkali jsme se s finančním omezením, odvoláním dobrovolnického dne či kreativní krizí při tvorbě názvu projektu. Na druhou stranu právě menší překážky na cestě nám umožnily o to více ocenit zasloužené úspěchy. Radovali jsme se ze získání hned dvou grantů z programu Think big Nadace O2, oslavili jsme dosažení prvních 500 fanoušků na Facebooku a těšili jsme se z pozitivního ohlasu z uspořádaných akcí.

Co už proběhlo

Aktuálně má za sebou Na Den 3 zorganizované dobrovolnické dny, účast na festivalech Trutnoff, Zažij město jinak a Otevřená ulice, setkání Poznej Na Den v Praze, Olomouci a Hradci Králové a v nejbližší době se chystají 3 dobrovolnické dny v rámci podzimní edice Na Den, účast na Anděl festu v Plzni a přípravné školení pro budoucí organizátory dobrovolnických dní na konci listopadu.

Projekt Na Den by nevznikl nebýt administrativní, mentorské a vzdělávací podpory Dobrovolnického klubu INEX–SDA a finančního zastřešení Think big Nadace O2, proto jim oběma patří naše velké díky.

Zuzana Petránková

Zuzana Petránková: Zuzka je dlouholetá aktivní členka DoKu. Kromě skupinky Na Den se podílela na loňské DoKařské youth

exchange „Spirit of Volunteering“, putovní výstavě Dobrovolníkem v ČR a jako většina INEXich dobrovolníků začínala u workcampů. Kromě dobrovolnictví se baví tančením swingu a objevováním nových kaváren. V současné době pracuje na projektu propagace českých vysokých škol v zahraničí.

Foto: INEX–SDA

O co se konkrétně jedná, co je naším cílem a kdo se může zapojit?

Projekt Na Den spojuje neziskové organizace a širokou veřejnost pomocí jednodenních dobrovolnických akcí. V praxi to znamená, že organizátorský tým Na Den kontaktuje konkrétní neziskovou organizaci, domluví se s ní na podmínkách spolupráce a společně s ní zorganizuje dobrovolnický den. Účastníci odvedou několik hodin dobrovolnické práce, dozví se o chodu organizace a naučí se něco nového v rámci tematického workshopu. Hlavním cílem je nejen vykonání konkrétní dobrovolné práce, ale především zviditelnění aktivit neziskových organizací, stimulace základny „fanoušků“ a představení alternativního způsobu trávení volného času pro širokou veřejnost. Zapojit se může kdokoli až jako dobrovolník, nezisková organizace či jako organizátor konkrétního dobrovolnického dne.

USKUTEČNILI JSME

Dobrovolnické dny:

VYMALUJ JUSTÝNU

18. 10. 2014, 19. 10. 2014
Dobrovolnický den v právnické neziskovce In Iustitia, která se zabývá pomocí obětem násilí z nenávnosti.

ROZESMĚJ SENIORA II.

25. 10. 2014
Mezigenerační setkání se seniory v Centru sociální a ošetrovatelské péče v Praze 15.

ŠKOLENÍ PRO ORGANIZÁTORY

21. – 23. 11. 2014, Nymburk

ANDĚL FEST

17. 10. 2014
Pro aktuální info sleduj www.na-den.cz

Organizační tým:

Jonáš Klimeš, Karolína Hanáková
Hana Pechová, Anna Kudernová
Šárka Vostřelová, Zuzana Švorcová,
Zuzana Petránková, Lenka Kostecká

Kontakt:

napis@na-den.cz
www.na-den.cz
<https://www.facebook.com/naden.cz>

CO SE BUDE DÍT V DOBROVOLNICKÉM KLUBU V ROCE 2015?

I v následujícím roce bude pokračovat činnost projektové skupiny CampAway, jejímž cílem je zpřístupnit fenomén mezinárodního dobrovolnictví středoškolským studentům prostřednictvím informativních a motivačních přednášek. Po roční přestávce chce skupina DoKařských matadorů opět uskutečnit svůj projekt „Step out from the Crowd“, prožitkový kurz, s nímž skupina slavila úspěch v roce 2013, chtějí nyní přemístit na akademickou půdu coby příspěvek k výukovému bloku „Výchova aktivního občana“.

Kromě toho máme v rukávu několik návrhů, které jen čekají na to, až se jich někdo chopí! A tady přichází příležitost pro čerstvé síly, kterými se můžete v DoKu stát! Téma **Máš to ve vlastních rukou** nabízí příležitost tvořit zážitkový program posilující osobní zodpovědnost u středoškolských studentů a možnost zdokonalit se v lektorských dovednostech. Přidáte-li se k **Videoskupině**, můžete vytvářet vtipná a inovativní videa na podporu dobrovolnictví, stát se režiséry, scénáristy

Ondřej Bradáč, Foto: INEX-SDA

CO TO JE DOBROVOLNICKÝ KLUB – DOK?

Dobrovolnický Klub INEX-SDA DoK je platforma pro nové pojetí dobrovolnictví. Na rozdíl od mezinárodních dobrovolnických aktivit, které INEX-SDA zprostředkovává, se jedná spíše o lokální angažmá, jehož dobrodružnost tkví v něčem jiném než v poznávání nových neznámých krajín. A v čem že tedy? Dobrovolnický Klub je místem, kde získáte možnost realizovat své vlastní nápady. V DoKu nejste pouhou součástí týmu pracujícího na společném díle, ale rovnou tvůrci obsahu, kteří mohou rozhodnout o všem počínaje tématem projektu a konče detaily jeho provedení. Za projekt nesete plnou zodpovědnost,

ale také sklízíte plody jeho úspěchu. Ve skupině pracující na projektu můžete přijmout jakoukoli roli, jedno však mají všechny společné – projekt je vaším dílem a žádná vnější autorita vám do něj nemůže mluvit. INEX-SDA vám poskytne zázemí a pomoc, jste to ale nakonec vždy vy, kdo projekt táhne. Činnost v Dobrovolnickém Klubu není jen o pomoci druhým, ale v první řadě o zdokonalování sebe sama, získávání nových zkušeností a osobním růstu.

Od založení na jaře 2011 Dobrovolnický klub úspěšně dokončil 14 dobrovolnických projektů. Kolik se jich přidá letos?

4 All si můžete zkusit, jaké to je dát dohromady benefiční akci na podporu inkluze znevýhodněných dobrovolníků a díky práci na tématu O nás bez nás? Jak to vidí oni? můžete přispět skrze přípravu tematických besed k oživení dialogu mezi českými rozvojovými pracovníky a studenty ze země globálního Jihu, kteří mají k tématu jistě co říct!

Zaujalo vás něco z toho? Chcete se dozvědět víc? Neváhejte a napište na e-mail dobrovolnickyclub@inexsda.cz. Pokud si chcete DoK zatím jen tak ořknout, můžete přijít na některé z našich pravidelných setkání. Sledujte nás na www.facebook.com/dobrovolnickyclub a získejte nejnovější update!

Ondřej Bradáč

je od roku 2013 koordinátorem Dobrovolnického Klubu. Předtím byl jeho aktivním členem a pracoval v několika projektových skupinkách. Dobrovolnictví se věnoval i na zahraničních projektech v Evropě.

i herci – do kampaně na celkovou podporu mezinárodního dobrovolnictví se můžete zapojit prostřednictvím další skupiny. Můžete se stát přípravným týmem akce

European Rural Youth Forum, která má již kořeny v několika evropských zemích a letos se poprvé uskuteční i v ČR! Prostřednictvím skupiny **Volunteering**

Z UČEDNÍKA MISTREM

Jsou to dva kamarádi, kteří se pravidelně setkávají na různých vzdělávacích i zážitkových akcích INEX–SDA. Pojí je mnoho věcí – oba pochází z menšího města, oba se po maturitě rozhodli studovat na Karlově univerzitě, momentálně bydlí v Praze a ve svém volném čase se věnují pořádání dobrovolných akcí. Jonáš Klimeš (26 let) se přistěhoval z malé horské obce Horní Maršov u Pece pod Sněžkou a pracuje jako programátor v jedné konzultantské firmě zabývající se vývojem software. Honza Hurych (24 let) pochází z nedalekých Poděbrad a stále ještě studuje; věnuje se primárně psychologii a také právu. Oba dva se aktivně zapojují jako školitelé INEX–SDA, a proto jsme se jich zeptali na jejich dobrovolnické a lektorské zkušenosti.

Už nějakou dobu se pohybujete v prostředí mezinárodních dobrovolnických projektů. Kdy jste se o nich poprvé dozvěděli?

Jonáš: Že něco jako workcamp existuje, jsem zjistil asi před pěti lety. Poprvé jsem vyjel před třemi lety poté, co jsem slyšel nadšené vyprávění o workcampu od několika kamarádek.

Honza: Poprvé jsem se o mezinárodní dobrovolnictví začal zajímat před více jak třemi lety, když jsem hledal nějakou příležitost, jak vyjet do zahraničí a dělat něco smysluplného.

Na krátkodobé dobrovolnické projekty do zahraničí většinou jezdí mladí lidé do 30 let, kteří ještě nemají mnoho dobrovolnických zkušeností. Bylo to i pro vás poprvé, co jste se stali dobrovolníky? Jak svoje zážitky teď zpětně hodnotíte?

Jonáš: Ano, byla to má první dob-

rovolnická zkušenost a hodně mě to ovlivnilo. Po návratu jsem chtěl dělat něco podobného dál a zapojil jsem se do Dobrovolnického klubu INEX–SDA. Od té doby jsem v něm pracoval na několika projektech. Díky tomu jsem našel hodně nových kamarádů a také se naučil spoustu věcí.

Honza: Pro mě byl workcamp také první dobrovolnickou zkušeností a obrátil mi život vzhůru nohama. V té době jsem zrovna dokončil druhý rok studia na právnické fakultě, ale studium mě velmi zklamalo a vůbec mě nenaplnovalo. A workcampu jsem se seznámil s komunitou úžasných lidí na ostrově Raasay ve Skotsku, kteří byli neuvěřitelně milí a otevření. Komunita se o ostrov společně stará a dokázala tam úžasné věci. Jednou z nich byl workcamp, kterého jsem se účastnil. Inspirovali mě k tomu, že každý máme schopnost měnit svět kolem nás a že to není ani tak těžké. Po návratu jsem se začal zajímat, kde bych mohl přispět, a dovedlo mě to k další spolupráci s INEX–SDA, k lektorování a doučování a nakonec i ke studiu psychologie na FF UK, kde jsem teď moc spokojený.

Vy oba jste se ale nespokojili jen s účastí na projektech, ale začali jste pomáhat podobné projekty organizovat u nás v ČR. Co všechno má vedoucí mezinárodního dobrovolnického projektu na starosti? Jaké jsou povinnosti navíc oproti tomu, když jen jedete na workcamp do zahraničí? Proč je vůbec dobré zapojit se jako vedoucí?

Jonáš: Vedoucí je prostředníkem mezi dobrovolníky a místní organizací, která workcamp pořádá. Stará se

o potřeby účastníků. Kromě toho, že jako běžný účastník pracuje a tráví čas se skupinou, také například domlouvá a zadává práci, stará se o to, aby někdo uvařil jídlo a měl jí z čeho uvařit, vymýšlí volnočasové aktivity a pečuje o skupinu, aby dobře fungovala a její vztahy se upevňovaly.

Honza: Dalo by se říct, že vedoucí organizuje celý workcamp. Funguje jako spojka mezi zahraničními dobrovolníky a místním partnerem. Tím může být místní komunita, neziskovka, obec atd., která se stará o záležitosti, s nimiž potřebuje pomoci od mezinárodních dobrovolníků. Vedoucí také připravuje volnočasový program a zajišťuje, aby vše šlapalo – komunikace ve skupině, jídlo, doprava a hlavně práce.

SEMINÁŘE A ŠKOLENÍ

Několikrát do roka pořádáme školení a přípravné semináře pro naše dobrovolníky, kde se může zapojit opravdu každý, kdo má chuť udělat něco prospěšného pro druhé a zároveň se přitom něco nového naučit.

Pokud chcete vést mezinárodní projekt, pojeďte na třídní školení vedoucích, kde se dozvíte praktické informace o workcampech a naučíte se pracovat se skupinou. Pro dobrovolníky vyjíždějící do země globálního Jihu existují přípravné víkendy, které poukazují na úskalí těchto projektů, ale zároveň také nabízejí příklady dobré praxe. Pro ty, kdo se zajímají o globální rozvojové vzdělávání, připravujeme semináře GLEN. Pokud se chcete stát lektorem a dále se rozvíjet v této oblasti, zúčastněte se školení školitelů, kde se naučíte různé metody a techniky práce s lidmi.

Nezapomínáme ani na dobrovolníky, kteří se vrátili z projektu. Každoročně na podzim se koná víkendové setkání vedoucích projektů v Česku a také evaluační setkání účastníků workcampů v zahraničí, kde je možné vyměnit si svoje zkušenosti a případně se zapojit do dalších dobrovolnických aktivit. Naše nabídka vzdělávání není konečná, další semináře nabízíme v průběhu roku.

Kromě toho, že jste na těchto akcích vždy vítáni jako účastníci, vás rádi uvítáme jako pomocníky při koordinaci.

Více informací u Ireny Pajerové na skoleni@inexsda.cz.

Jak se z dobrovolníků a vedoucích vlastně stanou školitelé? Co jste k tomu potřebovali udělat?

Jonáš: Lidé, kteří chtějí školit, se většinou přihlásí na školení školitelů, které INEX–SDA pořádá. Po jeho absolvování se může zúčastnit jednoho školení jako školitel dobrovolník, který pomáhá s přípravou a školí společně se zkušenějšími dobrovolníky. Já jsem se školením začal tím, že jsem společně s Honzou jel na Training for Youth Trainers ve slovenské Banské Štiavnici. Zde jsme se naučili základní školitelské principy a v praxi si vyzkoušeli připravit a odvést školitelský blok.

Honza: Nejdůležitější je asi motivace. Já jsem nejdříve jel na školení školitelů s INEXem, ale to jen pár měsíců po workcampu na Raasay, takže jsem pak ještě sbíral zkušenosti. Vyjel jsem na druhé školení na Slovensko, kde jsem se potkal s Jonášem, a teprve pak jsem začal sám dělat první lektorské krůčky.

Vraťme se ale ke školením. Jedno z nich je pro vedoucí mezinárodních projektů v ČR. Mladí nadšenci jako vy absolvují víkendové školení, které jim pak pomůže pochopit pozadí dobrovolnických projektů. Jak vlastně vypadá takové školení v praxi?

Jonáš: Školení je víkendové. Účastníci školení se seznámí mezi sebou. Během různých zaměřených programových bloků se dozví, co všechno vedení projektu obnáší, co je potřeba připravit před workcampem a co dělat během workcampu a po něm, dále jak spravovat finance projektu, jak oslovit novináře, aby o projektu napsali nebo natočili. V praxi si vyzkouší, jak organizovat práci a vysvětlovat ji účastníkům, nebo se naučí různé hry, které pomohou účastníkům jejich workcampu seznámit se a vytvořit dobrý kolektiv.

Honza: Nebudu již opakovat Jonáše, pěkně to vystihl. Myslím, že je důležité, aby vedoucí nejprve získali velmi dobrý přehled o tom, jak celý mezinárodní projekt funguje, a hlavně určitou kompetenci v řešení problémů. Každý workcamp je odlišný a vždy se tam sejde velmi pestrá parta dobrovolníků z několika zemí. Takže nakonec se vedoucí musí vypořádat s množstvím nových situací. Je to výzva, ale zatím to všichni zvládli.

Co konkrétně jste na školení dělali vy? Kolik času vám zabrala příprava na víkendovou akci?

Jonáš: Já jsem společně s dalšími letory školil dynamiku skupiny a teambuilding, jak řešit případné konflikty a také jak si na workcampu organizovat čas, aby vedoucí vše stihali.

Honza: Podílel jsem se na přípravě úvodní orientační hry, snažil se účastní-

kům předat základní myšlenku, co je to workcamp, školil mezikulturní komunikaci, a pak komunikaci s médii a sebe prezentaci. Práce je na školení vždy dost a člověk spolupracuje v mnoha aspektech. Na školení vedoucích mi přijde vždy nejdůležitější předávání osobních zkušeností z workcampů a práce s motivací účastníků. Přípravou jsou pro mě vždy právě předchozí zkušenosti, proto se snažím

Co se děje po skončení školení?

Jonáš: Ještě během školení si účastníci vyberou workcamp, který chtějí vést. Workcamp vedou zpravidla dva vedoucí. Po školení kontaktují místní organizaci, která workcamp společně s INEX–SDA pořádá, jedou se na místo podívat, připraví informace pro dobrovolníky a připravují program.

Honza: Když je vše připravené, vedoucí pomohou všem dobrovolníkům bezpeč-

lektorovat v oblastech, kde zkušenosti mám. Příprava na samotné školení je různá dle vedených bloků a jejich náročnosti, věci které fungují není třeba moc upravovat a proto se inspirováme podklady z minula. Když je potřeba vymyslet nový blok, zabere to více času.

ně se dostat na místo, v průběhu celý workcamp řídí a řeší případné problémy. Po jeho skončení ještě komunikují s novináři, informují veřejnost o tom, co se na workcampu událo, a zpravidla dále sdílejí své zkušenosti třeba na svojí škole a podobně. Nakonec sepisují závěrečnou

zprávu a vyhodnocují úspěch workcampu. Myslíte si, že je důležité vedoucí workcampů proškolovat? Nestačilo by je prostě poslat na projekt?

Jonáš: Školení je rozhodně důležité, budoucí vedoucí si zde mohou vyzkoušet, co je čeká.

Honza: Školení je nepostradatelné. Workcampy v různých zemích se velmi liší v tom, jak místní organizace dbají

zemí globálního Jihu. Zapojili jste se i do příprav těchto akcí?

Jonáš: Ne, nebyl jsem v žádné zemi globálního Jihu, takže nemám dostatečné zkušenosti, aby zde školil.

Honza: Jsem na tom stejně, snažím se školit jen to, s čím mám zkušenost. Takže na školení pro dobrovolníky vyjíždějí do globálního Jihu si ještě zdaleka netroufám.

třeba organizovali mezinárodní výměnu mládeže The Spirit of Volunteering, kde si zájemci o dobrovolnictví z Česka, Bulharska, Portugalska a Estonska vyzkoušeli dobrovolnickou práci s environmentálním, sociálním a kulturním zaměřením. V současné době máme projekt Na Den, v němž organizujeme jednodenní dobrovolnické akce v různých neziskovkách. Cílem je, aby si lidé mohli nezáväzně vyzkoušet dobrovolnictví a podívat se, jak to v neziskovkách funguje.

Honza: Kromě školicí aktivit pracuji s ostatními dobrovolníky v Dobrovolnickém klubu na projektu Camp Away. Všichni v Camp Away vycházíme ze stejné zkušenosti, že jsme se k dobrovolnictví dostali poměrně pozdě, a proto vyrazíme už na střední školy, snažíme se oslovit mládež a nechat ji nakouknout do toho, co nám workcamp přinesl, a co by mohl znamenat pro ně. Workcamp pro nás byla velká zkušenost, která může pomoci v mnoha směrech, u středoškolačka hlavně s hledáním vlastní identity a osobním růstem. Zrovna se chystáme na zahájení druhé sezóny projektu. Hledáme zájemce, kteří by také chtěli sdílet své zkušenosti z workcampů, takže nováčci jsou velmi vítáni. Pokud máš také zájem, můžeš nám dát vědět na campaway@inexsda.cz. **Jako školitelé se určitě snažíte dále vzdělávat a rozvíjet se v lektorských a dalších kompetencích. Jaké jsou možnosti v INEX–SDA?**

Jonáš: Kromě již zmíněného školení školitelů INEX–SDA pořádá další semináře a školení v rámci Dobrovolnického klubu DoK. Minulý podzim jsme pořádali seminář mentoringu a koučingu, letos na jaře to byla zážitková pedagogika. Dále jsme v DoKu měli například semináře projektového managementu, PR a kampaňování, prezentační schopnosti. A důležitá zkušenost je také vedení workcampů, kde si člověk procvičí organizační schopnosti a vedení skupiny.

Honza: Příležitostí je spousta, třeba již zmíněné semináře v rámci Dobrovolnického klubu. Pro mě je velkou inspirací práce s ostatními lektory a také zkušenosti zahraničních kolegů na mezinárodních kurzech, na které lze přes Inex vyjet. **Vloni jste se také společně zúčastnili kurzu pro lektory a školitele, který pořádala naše partnerská organizace INEX Slovakia. Jak je možné dostat se na takové zahraniční školení?**

Jonáš: Když některý ze zahraničních partnerů INEX–SDA pořádá nějaké školení, INEX–SDA ho nabídne svým dobrovolníkům a příznivcům. Stačí se jen přihlásit a jet.

Honza: Jak říká Jonáš, klíčem bylo pozorovat dění na stránkách INEXu a ve správném momentě se přihlásit.

na přípravu vedoucích. My jsme na tom velmi dobře, naši vedoucí vědí, do čeho jdou, a jsou na to připraveni. Zároveň umí sestavit i zajímavý volnočasový program. **Kromě víkendových školení vedoucích naše organizace pořádá ještě dvoudenní školení pro dobrovolníky vyjíždějící do**

Do jakých jiných aktivit v INEX–SDA se tedy zapojujete? Je tam prostor i pro nováčky, kteří mají chuť jen tak přijít?

Jonáš: Kromě školení se zapojuji do Dobrovolnického klubu. Dvakrát jsem se podílel na kampani INEX–SDA pro propagaci letních workcampů, nebo jsme

Foto: Honza Hurych, Jonáš Klimeš

Využili jste něco z toho, co jste na seminářích a školeních naučili, ve svém životě? Bylo vám to vlastně k něčemu?

Jonáš: Díky řadě školení a zkušeností z různých projektů se nebojím vystoupit před lidmi, nebo reagovat, když mě osloví novinář. A díky dalším zkušenostem i ostatních lidí v týmu můžeme realizovat náš projekt Na Den. Některé postupy projektového managementu, které

používáme v Dobrovolnickém klubu, teď aplikuji i při psaní diplomky. Vím, že až v práci dostanu příležitost vést tým lidí, budu vědět, jak na to, a nabyté zkušenosti dobře zúročím.

Honza: Obávám se, že to ani nejde shrnout do pár řádků. Zkušenosti z různých školení, eventů a setkání s lidmi z odlišných kultur mě naučily hodně o komunikaci a jiných perspektivách. Co se týče

konkrétních dovedností, jde hlavně o vystupování před lidmi, organizaci práce ve skupině nebo práci s motivací – vlastní i ostatních. Plus spousta praktických zkušeností, na které člověk narazí při realizaci vlastních projektů – třeba propagace, grafika atd.

Honza Hurych

Nejvíce času mi zabírá studium; dokončuji práva, ale hlavně se věnuji psychologii. Snažím se ovlivňovat dění ve společnosti skrze dobrovolničení v Inexu a práci na Camp Away. Zapojuji se i na místní úrovni v oblasti bytového práva, kde se většinou mírním spory a snažím se vysvětlovat nejasnosti plynoucí z nového občanského zákoníku. Ve volném čase sportuji a rád cestuji.

Jonáš Klimeš

Je mi 26 let, pracuji jako programátor a studuji informatiku na MFF UK. S kamarády, které jsem poznal díky INEX-SDA, máme projekt Na Den, ve kterém propojujeme neziskovky a širokou veřejnost pomocí jednodenních dobrovolnických akcí. Zajímám se o architekturu a moderní umění. Rád fotím.

Foto: Honza Hurych, Jonáš Klimeš

NAKOUKNUTÍ ZA OPONU NA ŠKOLENÍ

Zpočátku na vás zapůsobí jako nenápadná, praktická a skromná studentka s úsměvem na tváři. Když ji ale poznáte o trochu více, všimnete si, že se Marie Sokolová (24 let) bez rozpaků dokáže rozhněvat a bojovat – za Prahu, v které se narodila a vyrůstala, za Švandovo divadlo, kde ji často můžete potkat jako divačku nebo uvaděčku, i za dobrovolnictví. O své zkušenosti na pozici asistentky koordinátorky školení INEX–SDA se ráda podělí formou autentických zápisků.

povídání v kuchyňce. Z předchozích akcí s Inexem jsem ale většinu těchto lidí znala. Uvítali mě v přátelské atmosféře a my s Iren se vrhly na plánování mé stáže.

Příprava školení vedoucích aneb jak jsem do toho spadla po uši

V předchozích letech jsem se zúčastnila školení i setkání vedoucích. Mám na ně pěkné vzpomínky, nicméně mě nikdy nenapadlo, že s plánováním takového školení může být tolik práce. Před školením se tým musí několikrát sejit

Foto: Marie Sokolová

Výběrové řízení aneb proč jsem se přihlásila

S INEX–SDA jsem se již třikrát vydala na workcamp, dvakrát dokonce jako vedoucí. Když mi přišla nabídka na tuhle pozici, začala ve mně hlodat jistá zvědavost. Jaké by to bylo se vydat na druhou stranu, tedy nakouknout do zákulisí tvorby těchto zajímavých projektů? Zkrátka to pro mě byla nová výzva. A výzva v sobě sice většinou obsahuje překonávání nějakých

překážek, o to víc je ale pak člověk nadšený, když se mu je podaří pokořit.

První den stáže aneb jak to všechno začalo

Během prvního dne stáže jsem se seznámila s novým prostředím, kde jsem měla strávit následující 3 měsíce a ostatními zaměstnanci organizace, s nimiž jsem se tu následně potkávala, ať už šlo o pracovní spolupráci nebo jen

a většinou do pozdních večerních hodin řeší všechny možné (a někdy i nemožné) detaily. Nejzajímavější je asi část, kdy si školitelé na dobrovolníky připraví svůj program, který pro některé jedince může být často velkou výzvou. A aby se nenechali školitelé až moc unést, je tu Iren, která dá vše dohromady tak, aby to fungovalo na výbornou a všichni stáli se svými nápady pevně nohama na zemi.

ŠKOLENÍ A VZDĚLÁVACÍ AKCE 2014

Školení vedoucích mezinárodních dobrovolnických projektů v ČR

2 víkendové školení
1 jednodenní školení
8 individuálních školení
1 seminář zdravotně
1 ponávrátové setkání

Přípravná školení pro dobrovolníky vysílané do zemí globálního jihu

2 dvoudenní školení
2 pětidenní přípravná školení (GLEN)
1 pětidenní ponávrátové školení Renew
(GLEN)
7 individuálních přípravných seminářů
1 ponávrátové setkání účastníků dobro-
volnických projektů v zahraničí

1 Vícedenní školení školitelů pro lektory vzdělávacích programů

Vzdělávací semináře Dobrovolnického Klubu

Prezentační dovednosti
Propagace a práce s médií
PR, marketing a campaigning
Zážitková pedagogika
Time – a selfmanagement
Delegování a projektový management

Informační setkání pro nováčky

Setkání v Praze
Setkání v Brně
Setkání v Hradci Králové
Setkání v Olomouci
Setkání v Přerově

INEXpuby a další besedy v Praze na následující témata:

Dobrovolníci, aktivisté a politika
Vedení workcampu
DO NO HARM přístup v mezinárodním
dobrovolnictví
Role školy v aktivizaci mladých lidí
Bezpečnost na dobrovolnických projek-
tech v zahraničí

Na školení vedoucích aneb jak jsem se celý víkend nevyspala

A pak už se blížilo první školení. Připravovali jsme materiál, domlouvali srazy, kupovali lístky, na nádraží si dali povinnou výtečnou zmrzlinu a jelo se. Počtvrté jsem přijela do Kosteleckých Horek a snažila se rozpomenout, jaké to bylo, když jsem sem přijížděla poprvé jako budoucí vedoucí a jestli se takhle budou cítit i naši účastníci. Celé školení uběhlo strašně rychle. Člověk byl od rána do večera na nohou, pověsit plakáty, přinést papíry, dělat fotodokumentaci a ve volných chvílích s ostatními účastníky probírat workcampy. Vyzkoušela jsem si roli místního partnera, stala jsem se sochou v muzeu leaderů, připravila koncept interkultur-
ního stolování, zúčastnila se workshopu o udržitelnosti a zahrála si na kytaru u táboráku. Jinými slovy – bavilo mě to. Nejlepší pocit byl sledovat budoucí vedoucí, jak si vybírají svůj workcamp a svého parťáka a jak si začínají pečlivě plánovat, jak to všechno pojmu a co je všechno třeba před začátkem zařídit.

Zase v kanceláři aneb jak školení dopadlo a zase nanovo

První věc po příjezdu domů byla pro mě nutnost vydatného spánku a načerpání energie. Nicméně školením to pro nás s Iren rozhodně neskončilo. Následovala spousta další práce. Kontrola materiálu, procházení fotek, jejich třídění, vyúčtování, zpracování dotazníků. Z nich jsme se dozvěděly řadu zajímavých názorů ohledně spokojenosti našich účastníků.

Ani jsme se nenadály a už nám na dveře

klepalo další školení Do Světa, pro ty, kteří vyjždějí do dalekých zemí. O několik týdnů později jsem se zúčastnila druhého školení vedoucích, tentokrát v Nymburku. A jelikož se ho účastnily slečny z Albánie a Řecka, bylo vedeno celé v angličtině. Mimo typických povinností asistentky koordinátorky školení jsem si vyzkoušela i lektorskou činnost. Jedna z dalších výzev pokořena. Zde musím říct, že všem lektorům, podílejícím se na školení, patří můj obdiv.

A co dál aneb co jsem si ze stáže odnesla a co vzkazuju vám

Ze své stáže si odnáším fajn zážitky ze školení, která mě vždy bavila. Dobrý pocit z toho, že letos zase přibyli noví vedoucí

Foto: Marie Sokolová

Foto: Marie Sokolová

a tím pádem mohly být realizovány všechny plánované workcampy. Samozřejmě si odnáším zkušenost pracovat v neziskové organizaci a možnost aplikovat některé procesy v budoucnu při realizování dalších projektů. Ale především jsem potkala spoustu inspirativních lidí, kteří mi v lecčems byli a budou vzorem.

Marie Sokolová

Nadšená cestovatelka a dobrovolnice. Milovnice nových zážitků, nových přátelství a dalších dobrodružství. Momentálně studuje konzervování a restaurování památek v Lisabonu.

NOVINKY IN A EX

IN

Změříme přínos workcampů

V letech 2015-2016 budeme zkoumat v rámci několika mezinárodních projektů dopad účasti na workcampu na dobrovolníky a rozvoj jejich kompetencí. Na realizaci těchto projektů se budou podílet i naši dobrovolníci, které zapojíme, mimo jiné, do vývoje a zkušebního provozu IT nástrojů na zaznamenávání rozvoje dovedností a kompetencí. Už teď se těšíme, jaké výsledky projekty přinesou.

Workcamp pro všechny

V roce 2014 jsme za podpory dobrovolnic z pracovní skupiny Dobrovolnického klubu Inkluze odstartovali kampaň s názvem Workcamp pro všechny, která má za cíl podporu účasti lidí se znevýhodněním na mezinárodních dobrovolnických projektech. Účast na workcampu je obohacujícím zážitkem, který může podnítit další směřování v životě člověka a jeho osobní rozvoj. Ne všichni ale mají k této příležitosti přístup a prostředky a na to se snažíme touto kampaní reagovat. Kdokoliv nám může nyní přispět libovolnou částkou, která pomůže lidem se znevýhodněním (sociálním, fyzickým...) vyjet na workcamp v ČR nebo v zahraničí.

Skupinové projekty

Dobrovolníci ze zahraničí stále častěji chtějí jezdit na workcampy ve skupině. Mezi 32 workcampy, které INEX-SDA letos uspořádala, byly takové skupinové workcampy dva. Devítičlenná skupina Velšanů z organizace St John's Ambulance, která dělá osvětu v oblasti první pomoci, přijela do Camphillu v Českých Kopistech, kde mimo jiné zorganizovala dva workshopy o první pomoci pro děti ze ZŠ i pro camphillskou komunitu. Pětičlenná skupina Francouzů pak pracovala ve starém pivovaru v Chřínči, s cílem pomoci s obnovou památky a zdokonalit se v technice suchého zdiva. Obou workcampů se zúčastnilo také celkem 7 českých dobrovolníků.

EX

Erasmus+ v roce 2015

V roce 2015 pokračuje sedmileté období programů Evropské Unie pro vzdělávání, odbornou přípravu, mládež a sport pod názvem „Erasmus+“. Tento program slučuje 7 dosavadních programů (např: Erasmus, Leonardo, Comenius, Grundtvig či Mládež v akci) do jediného. Jeho hlavním cílem je zlepšování dovedností a zaměstnatelnosti účastníků a podpora rozvoje vzdělávacích systémů. Díky němu mají více než 4 milióny mladých lidí, studentů a dospělých možnost získat zkušenosti a dovednosti ve formě studia, školení nebo dobrovolnické činnosti v zahraničí. Evropská dobrovolná služba je jednou z aktivit nového programu a dobrovolníci ve věku 17 až 30 let budou mít i nadále možnost strávit až jeden rok v zahraničí prací pro neziskovou nebo státní organizaci s finanční podporou Evropské unie.

Zákon o dobrovolnické službě

5. června 2014 nabyla účinnosti novela zákona o dobrovolnické službě, která přinesla několik změn i do našich projektů. Například specifikuje, jak má vypadat osvědčení o vykonané dlouhodobé dobrovolnické službě, nebo určuje, že organizace vysílající či přijímající dobrovolníky musí splňovat podmínku veřejné prospěšnosti. Nově také může být předmětem činnosti přijímající organizace podnikání (dobrovolníci musí vykonávat jen činnosti, které jsou veřejně prospěšné) a dobrovolník může přijmout i fyzická osoba. Další změny nás potkají v horizontu dvou let, bude-li schválen zákon úplně nový, na jehož znění Ministerstvo vnitra pracuje.

LUCKY TO DISCOVER BEAUTY IN NICE PEOPLE OF PILSEN

When I was asked to write something about my EVS experience in the Czech Republic for the upcoming INEX-SDA newsletter, I was excited at first. I thought it could not be that hard, since there are plenty of stories to tell and experiences to share as life as an EVS volunteer is very intense, colorful and dynamic. Furthermore, I was motivated by the idea that I had the opportunity to write about this experience, instead of talking about it, which is much more comfortable and enjoyable for me.

But then I started getting nervous the moment I realized I had never written anything to be published. I did not know which approach to take for the article and what kind of story would be interesting for the reader.

I just knew I wanted to write about the people I met as an EVS. I wanted to write about the impressions I had, the feelings I felt, the emotions I lived with. I decided to write about a few very nice people I met in a beautiful city in the Czech Republic: Pilsen, the European Capital of Culture 2015.

As an EVS, it is one of my 'not-secret-any-more' goals to discover beautiful characteristics from the personalities of nice people. In Pilsen, it was not hard to do. As the co-leader of one of the workcamps (international voluntary project) coordinated by INEX-SDA and organized by a local organization, I got to know some wonderful people. As a non-Czech speaker, it was hard for me to regularly communicate and integrate with the volunteers/employees of the

local organization. Nevertheless, the different mother languages we spoke did not turn into a barrier: the souls of these people were much too full of beauty. One could not help but notice it and enjoy!

Klára was one of the first people I met. She seemed to be calm, with a very peaceful voice and the most innocent, smiley eyes I had ever seen. Contradictory to her looks, she was a very energetic woman, full of ideas and desire to revitalize the life of the natural park in the city where the workcamp took place. I remember that by the end of our first meeting together, I felt she had injected some of her courage and enthusiasm in me, which I would need to lead the workcamp.

David was a kind-hearted man, with a shy smile and warm approach to peo-

Foto: INEX-SDA

ple. I felt at ease from the first moment I met him, because of his positive energy and because he was so open right away to share his love for his job – helping with the project of Pilsen 2015, the workcamp – and his new beautiful family. He had married his wife just two weeks prior and there he was, helping us with everything we needed to arrange the living of 8 volunteers of the workcamp.

Jirka was a very nice man. Everything about him, his eyes, his looks, his smile and his way of dealing with people confirmed it. He was there when we needed him... especially when we needed him the most: he jumped into a river, without a hint of hesitation, in order to bring safe and sound to the shore those of us who fell into the river while canoeing. Not that dangerous, and a pretty common situation as they told us at the beginning of our short adventure, however the presence of this strong and kind man reassured us and made this whole experience a lot of fun.

Karel was a strong man, with very good will to use his strength for the

benefit of the people and other living creatures of Pilsen. Tough though as he seemed, he was tender to his baby child, his nice wife and his beloved birds of his rehabilitation center for injured birds. Before our workcamp started, he had a serious accident at work which made it impossible for him to walk for quite some time. But his enthusiasm for his work and for helping us with the work at the park made him stand up and train intensively in order to get healthy again in time. We were lucky to be supervised by him and luckier still to have tried the best Czech BBQ ever, which he prepared for us!

Eva was a lovely young girl, with elegant manners, smiling warmly at people and whenever with us, always ready to check on how we were doing and how things were developing between our group of volunteers and camp leaders. With all the new people I assumed she gets to know working as coordinator of voluntary projects, I was amazed by how she managed to be so kind and patient to each and every one.

This article is my thank you to those five, and all the other wonderful people I met in Pilsen. Thank you for your time, your positive energy, your good will and your help. And most of all, thank you for being beautiful!

Delina Braho

EVS Volunteer in INEX-SDA from Albania

Foto: INEX-SDA

Foto: Aleš Zelený

DOBROVOLNICTVÍ JE PRO VŠECHNY, ANEB JAK SE DOBROVOLNIČÍ NA VOZÍKU?

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit dlouhodobě podporuje účast lidí s omezenými příležitostmi na dobrovolnických a vzdělávacích projektech ať už v České republice nebo v zahraničí. Doposud se s naší podporou mohli na workcampsy (10–21 dní dlouhé mezinárodní dobrovolnické projekty), dlouhodobé projekty Evropské dobrovolné služby a různá školení vydat lidé ze sociálně slabého prostředí, z dětských domovů či s fyzickým postižením – neslyšící, nevidomí, po dětské mozkové obrně či na vozíčku.

Foto: Aleš Zelený

Foto: Aleš Zelený

Patří mezi ně i Aleš Zelený, který se letos v létě vypravil na svůj první workcamp.

„Prvotní informaci, že něco takového vůbec existuje, jsem se dozvěděl od kamarádky, a tak jsem si našel a oslovil organizaci INEX–SDA. Velmi se mi líbila možnost vycestovat do ciziny, poznat novou zemi, nové lidi i kulturu a v neposlední řadě si i procvičit anglický jazyk. Jsou to dobré zkušenosti.“ doporučuje Aleš. INEX–SDA je aktivním členem skupiny „Acces 4 All“, která vznikla v roce 2005 v rámci Alliance evropských dobrovol-

nických organizací (Alliance of European Voluntary Service Organisations). Tato skupina prakticky i metodicky podporuje a motivuje ostatní organizace k zapojování dobrovolníků se znevýhodněním a otevírání jejich projektů opravdu všem. I díky této spolupráci se podařilo najít mezi 2000 workcampy po světě takový, který by byl bezbariérový a odpovídal představě a možnostem Aleše.

„Zúčastnil jsem se projektu Ferme de La Bouzigue – Éco construction. Jednalo se o farmu v jižní Francii. Měl jsem trochu obavy z bezbariérovosti a zda budu moci i já – vozíčkář – být užitečný. Ale nejenom díky vstřícnosti lidí kolem šlo vše bez větších problémů a s ostatními dobrovolníky jsme zažili i spoustu vtipných momentů.“

Co ti účast na workcampu přinesla?

Jako hlavní přínos bych označil poznání nových lidí z celého světa (Turecko, Francie, Jižní Korea, Japonsko) – nových lidí, teď už kamarádů, z celého světa (Turecko, Francie...), nových kultur, zvyků a poměrů v jiných zemích a tudíž i možnost porovnání s kulturou naší a zjištění, že když je alespoň trochu dobrá vůle, tak jde vše!

Co bys vzkázal ostatním lidem, kteří slyší o workcampu poprvé?

Pokud mají chuť a jsou otevření novým

zkušenostem, zážitkům a výzvám, tak neváhat a skočit po příležitosti klidně i po hlavě, protože s trochou promyšlení a dobré vůle je možné opravdu vše a hlavně to stojí za to! :)

S Alešem nyní hledáme projekt ve Velké Británii, do kterého by se mohl zapojit nejlépe na celý rok.

Zájemci se speciálními potřebami o dobrovolnické projekty u nás nebo v zahraničí mohou kontaktovat Janu Koňasovou na adrese info@inexsda.cz.

JAK JSEM NAHLÉDLA POD POKLIČKU VNITŘNÍHO ŽIVOTA INEXU

V rámci stáže v organizaci INEX-SDA jsem se podílela na realizaci projektu Young Europeans for Global Development. Zaměřuje se na zapojování mladých lidí do dobrovolnických aktivit zde v České republice, především prostřednictvím Dobrovolnického Klubu. Zapojila jsem se do řady činností spojených s průběhem projektu, plánování dalšího směřování vzdělávací sekce INEXu, i do různých dalších aktivit. Na vlastní kůži jsem zažila, jak probíhá komunikace s mezinárodními partnery, jakým způsobem se píše žádosti o granty, odkud se financují aktivity projektu a třeba také jak je někdy složité efektivně propagovat dobrovolnické akce. Podobně náročné jsem občas shledala samotné zapojování mladých lidí do dlouhodobějších dobrovolnických aktivit v ČR a jejich podněcování k vlastním iniciativám.

Během stáže jsem velmi ocenila otevřený přístup vedení organizace – dostala jsem prostor k realizaci vlastních nápadů a mohla jsem se dohodnout, čemu bych ráda věnovala. Zkusila jsem si zorganizovat několik akcí, moderovala panelovou diskusi a dostala jsem se do kontaktu se zajímavými lidmi v oboru rozvojové pomoci i vzdělávání. Průběžně jsem také pro INEX vyhledávala přínosné kontakty

a příležitosti, nebo jsem zpracovávala pro mě osobně zajímavé reporty. Ráda jsem se podílela i na složitějších koncepčních úkolech, například na vymýšlení nových dynamičtějších webových stránek Dobrovolnického klubu nebo plánování projektu pro další rok.

Foto: Bára Zavadilová

Foto: Bára Zavadilová

Jednou z nejpodstatnějších zkušeností pro mě však bylo samotné interní fungování neziskové organizace. Jelikož jsem neměla předchozí zkušenost s podobnou prací, některé (a pro někoho nejspíš zcela běžné) procesy pro mě byly výjimečné a zajímavé. Jsem vděčná, že jsem svou první podobnou pracovní zkušenost mohla získat právě v přátelském prostředí v INEXu, kde jsem si zvykla na férové jednání, které už budu očekávat v jakémkoliv své další práci.

Barbora Zavadilová (19 let)

má už za sebou bohaté dobrovolnické zkušenosti – učení ve školách v Peru a v Nepálu, činnost v Dobrovolnickém Klubu a naposledy stáž v naší organizaci. Připadá jí důležité se angažovat ve společenských otázkách jak v zahraničí, tak doma, a i proto nyní plánuje vzdělávací projekt na středních školách nebo se věnuje iniciativě Mladí básníci pražští.

Vydavatel: INEX – Sdružení dobrovolných aktivit,
Varšavská 30, 120 00 Praha 2

Vydání připravili: Petr Pečenka, Klára Bulantová a kol.

Autoři textů a fotografií: Dagmar Fousková, Klára Vacková, Veronika Zrníková, Kateřina Procházková, Monika Holeková, Jana Lejskeová, Aneta Černeková, Agáta Stejskalová, Petra Tachecí, Kateřina Uhlířová, Veronika Marková, Gabriela Sabová, Tereza Bártíková, Marie Sádlová, Martina Sádlová, Vojtěch Sigmund, Tornike Toradze, Ondřej Bradáč, Zuzana Petránková, Jonáš Klimeš, Jan Hurych, Marie Sokolová, Barbora Zavadilová, Aleš Zelený, Delina Braho, Štěpán Kyncl

Grafická úprava: Vilém Černý

Jazykové korektury: Klára Bulantová, Barbora Svobodová, Veronika Krhounová

Tisk: Tiskárna Polygraf s. r. o., Turnov

Náklad: 2 000 ks

Distribuci zajišťují naši dobrovolníci.

© INEX – Sdružení dobrovolných aktivit, 2014

**ČESKÁ REPUBLIKA
POMÁHÁ**

Tato publikace byla vytvořena s finanční podporou Evropské komise. Za obsah plně zodpovídá INEX–SDA, názory v ní obsažené nelze interpretovat jako stanovisko donora. Za dlouhodobou podporu děkujeme Ministerstvu zahraničních věcí ČR, Ministerstvu vnitra ČR, Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy ČR a programu Mládež v akci.